

EPICEDIVM

CANTABRIGIENSE,

In obitum immaturum, semperq; deflen-

dum, HENRICI, Illustrissimi Principis

WALLIAE, &c.

CANTABRIGIÆ,

Ex officina CANTRELLI LEGGE,

1613.

C4482

EPICURIAN

IN THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

EPICEDII SE- quentis, anteambulo.—

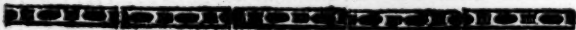

Equens Epicedium, cuius, apertè explicat, inspicienti, nos Academicos, inter lachrymas, & suspiria, sicut olim solebat Augustus, inter Horatium, & Virgilium, mœrentes, considerare: sed ne miretur inspicies, nos, mente nubila, & fronte obducta, mœstos intueri, quando vniuersa mœret Britannia, neq̃ semel tantum, sed, renouato dolore, iterum, atq̃ sapius mœret. — Si querat quisquam, quid rei sit, quod tantopere, ac toties, Britannia mœret; in promptu causa est, Britannia facta est lufca, dextrum suum, nuper erutum amisit ocellum, non sua solum gentis, sed etiam humani generis delicias perdidit, credulam, succedentis sua pacis, spem, abscissam prematura morte, ferali murmure accepit. Nullus (opinor) iam duro, & obfirmato est pectore, qui dispendium hoc, non desceat epidemicum. Communis est nobis Academicis, cum reliquis Britannis, huius mœror calamitatis, quin etiam nos, præ reliquis affectos esse conuenit: nam Apollineas, meritissimè, lachrymas, & Minervæ plantum, abreptus princeps exposcit, qui Musas, egregiè, præter cætera dilexit, easq̃ capit prius diligere, quàm nosceret, & antea noscere, quàm uti posset. Credo equidẽ, quod huius mœror iactura, omnem excederet modum, si pietas non vetaret nimium: — Suadet pietas luctus moderationem, quoniam præreptus Princeps illustrissimus in cælum enectus est, consors, confessorq̃, diuorum: suadet, cum superstitè fruamur Rege, semper Augusto: sub cuius fœlicissimo imperio, pax triumphat olivæ, ac nos sarti tecti delitescimus: deiq̃,

Deus, ut hoc clarum ac beneficium fidus diu conspicimus. Denique, suadet, quia licet primarium, atq; lectissimum, regia sobolis, flos, sit delibatus, Deus tamen opt: max: regium nobis, adhuc, reliquit semen. Quod, impense rogamus, ut saluum conseruet, & fecundum reddat: Veruntamen, non ipsius sũda medulla nos permulcere potest, quin abreptum Henricum Principem grauitè & iniquis animis feramus, --ac Epicedium hoc, insigne nostri mæroris indicium, ante cunctorum oculos exponamus. — Inspiciat qui velit, & nobiscum condoleat.

V. C. P.

Fax mentis honestæ gloria.

H. P. R. *scitum.*

Nate ad supremum Princeps dulcissime honorem,
Quid venit in mentem tam citò velle mori?
Gloria non deerat, quæ *Fax tibi mentis honesta.*
Efficeret pulchros lætificosq; dies.
Non geminæ, totâq; fluens Pæctolus arenâ,
Humanosve replent quæ bona cunq; sinus.
Quid referam tenera crispas lanugine malas,
Orâq; nativæ sanguine picta rosâ?
Illa vel irato telum extorquere Tonanti,
Vel poterant Stygium perdomuisse canem.
Dic age, dic tanto positum quid culmine rerum,
Sollicitet sedes, ire, videre, novas?
An quæ Pellæum pepulit te causâ tyrannum,
Et tibi *PLUS ULTRA* est, & tua vena calet?
Scilicet immenso virtus incenditur æstro,
Néue humiles motus mens generosa capit.
Iam scio quidq; petas, & quæ sententia *SCITO* est,
Haud *humana* tibi *GLORIA* visâ fatis.
Ringeris angustî conclusus limite mundi,
Inq; micæ patrios ocyor igne polos.
Nec tua mortali contenta est fama triumpho,
Nec facit ad tantum parva corona caput.
Æternam meritò petis, *Æternaq;* potiris,
Hæc tibi *Fax*, Princeps, hic tuus ardor erat.

Gnil. Smythe Prepositus Regal.

In inopinatum & præmaturum obitum

Nobilissimi Principis, HENRICI Principis

Wallia, & Gloucestria.

Quimodò flos Aulae, Patriæ Sol alter, alumnus
 Germanus Martis, fidei pugil, orbis & vrbis
 Delutiæ, regni columen, diadematis hæres
 Nuper eras, qui gentis honos, qui gloria Circi;
 Hei mihi quàm subito te cassum lumine flemus?
 Et geminat nostrum tua mors inopina dolorem,
 Heuq; iacet paruo tua gloria tota sepulchro,
 Messis & in tenera sperata exaruit herba.
 Te Rex, te Regina parens, te regia proles,
 Te regni Proceres, Ecclesia, curia, Circus,
 Teq; scholæ lugent, lachrymas Academia fundit,
 Plangit roranti tua tota Britannia fletu,
 Te Batavi, te Germani, te Heluetia deflet,
 Et quotquot veræ flagrant pietatis amore.
 Tu Deus afflictis nostris succurrito rebus,
 Qui solus nostros nosti lenire dolores,
 Et lenire potes, si conseruare Iacobum
 Augustum incolumem nobis digneris, & illo
 Progeniem reliquam prognatam in sæcula longa,
 Et natos illorum, & qui nascentur ab illis.
 Hoc petimus Britones votis ardentibus omnes.

*Samuel Wardus Præfectus Coll.**Sidney-Sussexiensis.**In funere desideratissimi Prin-**cipis Henrici Frederici.*

EPITAPHIUM HENRICI FREDERICI,
 optimi Principis.

Scorica, natalis: Vitalis, Terra Britanna:
 Anglica, fatalis; fors mihi talis erat.

Morbus

Epicedium Cantabrigiense.
Morbus letalis, mihi Lux idem genitalis
Vitæ immortalis; mors mea talis erat.

3

Serenissima Regina Ma-
tris Lacryma.

MAter terna tibi; *Regina, Ecclesia, Terra.*
Fouerat hæc, utero: gremio, hæc: hæc, Viscere condit,
Hinc, *Princeps*: hæc, *sanctus* eras: hic, *trista* cadaver.
Huic, *lugeris*: in hac, *celebraris*: ab hæcce, *resurges*.

Flustrissimi Principis CA-
ROLI Fratris lacryma.

DUX te *Principe*, eram: sum, in cælos te *duce, Princeps*;
ô possem, in terras te *reduce*, esse *comes*!
In Lacrymis, utcûq; , alijs fuero *comes*, & *dux*:
Et tibi *principem* in hoc pectore cedo locum.

Flustrissima ELIZABE-
THÆ Sororis lacryma.

ÆNEAS, *Henricus*; uterq; à sanguine *Troum*:
Sponsus, *Elisa*, tibi; frater, *Elisa*, tibi.
Flammâ, artus; lacrymâ, vsta genas: decessum adamati
Luxit, *Elisa*, sui; luger, *Elisa*, sui.

aVt fama est
in vulgus,
Britanni à
Troianis ori-
undi.

Illustrissimi Principis
FREDERICI Comitis Palatini Rheni,
lacryma.

QVin manate oculi pia flumina: nec magè falso
Gurgite, quàm *Rhenus, Tamisis* vnda fluat.
Manibus (* occlamet *Tortus, Tortine* patronus)
Nostra parentabit lacryma, care, tuis.

* contra se-
renissimi Re-
gis Jacobi
librum exi-
mum.

Eiusdem.

Epicedium Cantabrigiense.

Eiusdem.

Carmen παρὰ μὲν ὀντίων.

NEmpe; homo, humi: natus, denascitur: ortus, abortus:
 Fluxa, fluunt: pereunt, parva: caduca, cadunt.
 Si *Fredericus* abest; superest at *dulcis Elisa*,
Carolus & superest: nec *Fredericus* abest.

Academia lugens.

S*Pes* Patris, orbis ocellæ, Domûs columæ, decus Aulæ,
 Delicium pòpli, flos iuvenum, ergo iaces?
 Mæreo, plango, gemo, ejulo, cor tremit horreo, muta,
 Obstupro, exanimor, concido, commorior.

In morbum, & diem fatalem,

Dira Poetica.

M*Aligna*, ah, febris; ah, nimis *maligna*!
 Quid dicam gravius? Febris, b *solutor*

Vnari, soboles Dualitatis,

A*E*stus turbide, sanguinis Venenum,

Pestis spirituum, obsidens cerebrum,

Cordis Proditor, inde strangulator

Pulmonum; meritò notere porrò

Nomen ominis hinc abominandi,

[Febris!] horridus audiâsq; Mortis

Licitor! perpetuûsq; tortor adfis

Acturis animam, per æva! neu quis

Dieme unquam sine te oppetat supremû!

Et tu *Sexte Novembris* (ipse Febri

Conscibas facinus malum malignæ)

Seriò tibi id imprecor; *Britanni*

Seri perpetim vt occinant nepotes:

Quintus quàm fuerat *Novembris albus*;*Sextus* tam fuit (heu) *Novembris ater*.b Monarch.
1 ad.c Riol. gen.
meth. l. 2. c. 2.Samuel Walsall.
C. C. C.

In obitum illustrissimi Principis,

ac Domini HENRICI, Dei Gratiâ Walliæ

Principis, Ducis Cornubiæ, Comitis

Cestriæ epicedium.

Gaudia, Spes, Lachrymæq; tuis Henrice Britannis,
Quò (spretâ terrâ) quò levis ymbra fugis?
Ante fugam saltem iubeas mitissime Princeps,
Diuidat Henricum cum Iove Terra suum.
Linque tuis *Lachrymas*, Carolo *Spem*, tuq; beate
Omnia cœlorum *Gaudia* sume tibi.

Ioannes Furtho, *Medic. Dr.*

Trinitat. Coll. Cantab.

In obitum illustrissimi Henrici

Principis serenissimi Iacobi Regis fi-

lij natu maximi.

Effe aliquam, nostras quæ spes decerpat opimas,
Aiunt invidiam, quam perhibent Nemefin.
Ne felix humana nimis fors esset, & ultra
Quàm fas est, nostræ proveherentur opes.
Verum hæc, quam memorant veteres, iniuria cœli est
Invidia, & vates plurima vana canunt.
Temperat humanas etenim res arbiter vnus,
Et sibi iure suo summa vel ima legit.
Quodd si quando atræ tulit inclementia mortis
Egregia, hoc damnum poenâq; nostra fuit.
Non ergò Henricum sapiens fato imputat vllus,
Sed sibi, qui non hoc munere dignus erat.
Non talem luctum, tantumue dedere doloris
Arthurus novus, & Memnonis arma nigri,
Merfa olim medijs in rebus fulmine diro:
Henricum ciues vt gemuere sui.

B 1

Con-

Conuulsum est columen, spes altera, tertia, restant,
 Quas videant saluas sæcula longa, precor.
 Ut serò senior tibi Carole traderet tandem
 Possit honoratus regia sceptrā parens.

Desleuit Andreas Downes Græcarum
 Literarum Cantabrigia Professor Regius.

Ἐπικήδειον εἰς τὴν Ἑρρίκῃ τῇ ἐπιφανείᾳ τελευτῇ
 Ἰακώβῃ τῇ παντ' ἀρίστῃ βασιλεῷς ἢ
 τῇ προλοῖκῃ.

Ἐλπίς ἡ ἡμῶν παῖς τῇ βασιλῇ ἀπῆλθε,
 Συμπάσης ἀρετῆς δρεψάμενθ' κορυφᾷς,
 Γεινόμεν' πολίτην, καὶ ὁμιλίῃν ἱρατεινῇ,
 Πᾶσιν ἀρετῶν ἀρχὴ καὶ κυβερνῆτα γένον.
 Ἐσι μὲν ὡς ἐτύμας συγερὸν πᾶσι, ἔτις ἀν' ἄλλας
 Εἴποι, καὶ χαλεπὸν πένθος ἔωρον ἰδεῖν,
 Ὅσοις πρωθένης ἦν εὐπατριδῶν τίς ἀπέσβη,
 Ἐλπίσιν ἐν μεγάλαις ἀγλαίῃσι τραφεῖς.
 Ἀλλὰ θεῶ τῷ θεῷ σέγγειν πᾶς ἐστὶν ἀνάγκη,
 Οἰκογενεῖσι καλῶς σέγγειν τὰ ἡμέτερα.
 Ζηλωτὴ μὲν ἂν ᾖ καὶ ἐπιχθονίῃ βασιλείᾳ,
 Πυλὸν δ' ἡ ἡρανίη μίζονα ζῆλον ἔχει.
 Εἰ θαλάμῳ τε γάμον τε φίλης καὶ εἶδεν ἀδελφεῖς,
 Ἀλλ' ἀμνοιο θεῶ τὸν γάμον εἶδε μάκαρ.
 Ἡμετέρης μύθοις σφαιρίστας ἔστιν ἐλαχθ',
 Αὐτὴ σαφροῦς ἄτη ἐλπετοσύνης.
 Οὐ γὰρ δ' ἦτ' ἀγαθὸν ἡμᾶς ποτε ἂν ποτε τοῖων
 Ἐξαπίνης ἔτος, ἄξιοι ὅτις ἔχον.

A. D.

Illustrissimi

*Illustrissimi principis Henrici, præ-*maturam mortem *Thomas Harrison* Collegij

Sanctæ ac indiuiduæ Trinitatis apud

*Cantabrigienses Vicemagister**sic deflevit.*

ERgône sublatus nobis, heu! funere tristi
Henricus princeps, magnæ spes maxima gentis?
Amisitne suam, nunc mæsta, Britannia gemmam?
Lumine nobilitas orba est; Ecclesia fulcrum,
Publica res rerum columnenq; decusq; suarum
Amisit, nec non summum gens docta patronum,
Deliciasq; suas Rex & Regina parentes,
Hæsit in ingenuo defixus pectore veræ
Religionis amor, sed detestatio falsæ,
Qualis gemma nitet fuluo quæ clauditur auro;
Virtus, Henrici generoso è pectore, fulsit.
Ille animos gessit celsos, & principe dignos.
Quid mores memorem faciles verèq; suaves?
Proh dolor! hoc decore orbârunt nos crimina nostra.
Sed qui terreni regni fuit agnitus hæres,
Percipit æterni cœlestia gaudia regni.
Summe Deus, parcas, irasci define nobis,
Commeritis scevas offensi numinis iras.
Tu regem esse velis clara cum coniuge saluum,
Tu Carolum nobis serva, serva Elisabetham.
Tu nobis *salus*, tu murus ut igneus esto,
Tu nostri miserere, tuosq; beare Britannos
Pergas, ac rectum nobis concedere cultum,
Donec iudicio sistamur, iudice Christo.

In obitum prematurum spectatis-

simi Principis HENRICI Carmen

Ingubre.

O Cecidit heu Princeps, germē Iouis, orbis ocellus,
 Quantum in tantillo corpore mentis erat!
 Maestas oculis inerat, pia gratia dictis,
 Mars animos dederat, Delius ipse animam,
 Addidit his artus Bellona, artesq; Minerva,
 Mores alma Charis, Mulciber arma dedit.
 Hæc dum cuncta refert Princeps vernantior ævo
 (Seu Princeps fuit is, seu Deus ille fuit)
 Nescio quid maius spirabat adultior ætas,
 Figere velle novo clara trophæa solo,
 Velleq; se nostris caput obiectare periclis,
 Et posse obiectis altius ire malis.
 Heu quod non possit, Musæ, pia numina, flete
 Innumeros números, absq; modoq; modos.
 Cana fides, candor puerj, pietasq; senilis,
 Mensq; virj iuvenis corpore iuncta iacent.
 Et novus hic dum magna facit loca cœlica Princeps,
 Factus es ô quanto Magne-Britannæ minor.

*R. P.**G. C. C.**In morte Principis Henrici*

Carmen. Consolatorium.

*Max. orient.
 epigr. lib. 4.* I Nelyta tres hodie celebrat Burgundia fratres
 (Si qua fides scriptis) nobilitate pares:
 Carolus est alter dictus, Fridericus & alter,
 Tertius Immanuel; nos sumus ergo pares:
 Absit namq; licet Fridericus, ne crepet hostis,
 Sublatus quasi sit, qui modo terror erat;

Qui

Qui modò terror erit, nobis prognatus eodem
Carolus en magnus feminio superest.
Absit uterq; (quod absit) Carolus, & Fridericus,
Nobiscum Deus est tertius Immanuel.

In symbolum Principis

HENRICI.

NVper vbi sortes traherentur Virginianæ
Symbolon Henrici principis illud erat,
Scilicet; *Et nobis fas extera quarere regna.*
Aut tunc præcia mens regna superna cupit,
Aut concepta Deus nunc dat cum fenore regna.
Extera forte petit, cœlica morte trahit.

R. Pernam.

C. C. C.

In obitum Heroicissimi Principis

HENRICI.

Distichon com:

Terra sub Augusto solet esse, at nunc tumulatus.
Sub terra Augustus iacet, augustissimus Heros.

In cippum.

Marcuit hic Hyacinthus tristi Vredine mortis,
(Dulcis flos iuuenum) tulit algida bruma decorem:
Ai. Ai, littera lugubris sit marmore sculpra
Planctibus haud nostris indigna, aut floris honore.
Flos aret, fletu hic surgat, vel flosculus alter.

Aliud distich.

Quid? tumulo situs est? sat erit sibi pulvis ad Vnam?
Contegret cœlum, non decet vna solum.

B 3

Eiusdem

Sydera sic passim cælo rutilantia cernas
 Delabi: pluuios de cælo signat at imbres.
 Nostri lucida gemma poli cecidisse videtur,
 Sint insuetâ genæ lachrymarum rore madentes.
 Num è cælo cecidisse queror? pernicibus alis
 Sydus hoc in cælum remeat, primò vnde meauit,
 Crine novo decorare viam cui lactea nomen:
 Stellarum numerum sic ditat luce perenni,
 Lactea nec via sit sine te, quia te sine nigra est.

Kogóvys.

Dijne perire queant, nunc hæreo; numina terræ
 Dum fato cedant semideiq; viri.

*Thom. Walkington socius Col. Ioan.**In obitum illustrissimi omnium*

Principis HENRICI Walliæ

*Principis.**EPITAPHIUM.*

Hic iacet Anglorum pignus, dux inclytus vnus
 Wallorum, Scotiæ gloria prima suæ.
 Quem, quia terra tulit tanto nil Principe dignum,
 Transtulit ad Reges regia sacra suos.

ANGLIA. GALLIA.

Ang. **Q**uid fles alma soror? *Gal.* Quidni? meus occidit, cheu,
 HENRICVS; *Ang.* Rides pessima? noster erat.
Gal. HENRICVS, quo non alius nec maior in orbe,
Ang. HENRICVS, quo non clarior alter erat.
Gal. Re magnus meus *Henricus.* *Ang.* Sed spe meus iste
 Maior. *Gal.* Erat puer hic vester. *Ang.* At ille senex.
Gal. At meus immani sublarus crimine; *Ang.* Noster
 Non meruit, si non pro pietate, mori.
 Parce precor Supreme hominum pater atque Deorum,
 Si leuius dolui quæ grauiora tuli.

Iosua Blaxton socius Coll. Trin.

*In funere optimi Principis ac Domini**sui fletus Sacellani devotissimi.*

AVgusta, sancta, pectori semper meo
Verenda, magni maior umbra Principis,
Soluta tanto funeri suspiria,
Verosq; famuli sentiet fletus sui.
Cui vita, postquam Principi erepta est suo,
Ingrata tota, quanta quanta ducitur.
Tu grata vivus cuncta feceras mihi:
Te propter, aures, Domine, dilexi meas,
Te propter, oculos, Domine, dilexi meos.
Sensi loquentem? multa poscebam deos
Sensus vt omnes audientes redderent.
Sensi obtuentem? (cuius aspectus amat
Quodcunq; amatur, cuius aspectus timet
Quicquid timeretur) iam reposcebam deos,
Non centum (vt Argus) somnolenta lumina,
Totum sed vt me tunc videntem redderent.
Namq; illa (superi) quanta, quæ spectacula?
Oculi venustum sed micantes bellicum,
Et qui paternæ signa virtutis dabant.
Totumq; corpus apta virtuti domus
Mentem venustans incolam pulchræ domus.
Hic fortitudo summa sed suavissima,
Cui deinde pietas iuncta magnæ maxima.
Sic hunc in vnum conglobantur omnia.
En illa (superi) quanta, quæ spectacula.
At vnde tandem, quove læso numine
Tam dura tantæ fata virtutum spei?
An verò iniquè nos furorem immitium
Deosq; frustrà querimus; heu faciles nimis,
Quos ipse sæcli tædio victus mali
Multa rogârat sed pia supplex prece
Cognata vt animam ducerent ad sydera

Summqs;

Suumq; cœlum sic precatus occidit :
 Nec occidisse dixerim Dominum tamen
 Qui mistus astris sydus exoritur novum,
 Et Angelorum cantibus circumsonus
 Pars magna sancti factus est Sanctus chori.

Ric. Lancaster. Regal.

In fatum summi, & beatissi-

mi Principis HENRICI.

QVò fugis ? ah vitâ quondam, dum vita manebat,
 Terris chare magis, nec tam citò debitus astris.
 Nondum annosa dies, nec adhuc tibi frigida membris
 Sævât hyems, tumultumq; tuis aptaverat umbris.
 Siste fugam superis : quid tam citò divus haberi
 Incipis, infelix, & felicissime Princeps ?
 Quid caput auratis properant tibi cingere stellis
 Dij nimium cupidi ? quin hic tibi sceptrâ, tuisq;
 Seri debentur regnis, Henrice, nepotes.
 Ah tibi regnandi ne sit tam dira cupido,
 Vt miseros mens sola tuos exosa Britannos,
 Aetherijs insueta vijs, iam tecta deorum,
 Et festinatos cœli deposcat honores:
 Hic prius in terris pacato numine regnet,
 Et tandem sceptris cedat satiata duobus.

Quonquam (si liceat nostros optasse dolores)
 O fortunatos, vel post tua fata, Britannos,
 Si patriæ, Princeps, non omni parte perisses!
 Nam si quis tantum nostris Henriculus oris
 Luderet aureolus (nobis solatia luctus
 Exigua ingentis) qui te tantum ore referret:
 Cujus ab aspectu poteras exire sepulchro,
 Atq; iterum blandis pueri spirare labellis;
 Nec penitus nos Te, nec tu nos funere tanto
 Perdideras, nobis sed qui post fata redire

Heu

Heu nunquam poteras, poteras post fata redire.

Sed quid vos, dulces cineres, quid vos fugientes.

In superas sequimur revocanti carmine sedes?

Te nigri Soles (quis Solem dicere falsum

Audeat) & flentes lachrymis cælestibus Auræ,

Vndantésq; suis flerunt in vallibus Amnes;

Te Musæ totis luxerunt fontibus; ipsi

Murmura ducentes imo de pectore Venti

Cum gemitu spirant, spirantibus adgemit Echo.

Ah miser! ah miseri non debita præda sepulchri.

Ecce dies quoties, quotiésq; renatus Apollo

(Te postquam nostro non ampliùs invenit orbe)

Atra nube cadens, heu toto fidere noctem

Excepit, medióq; diem deperdit olympo.

I decus, j nostrum, cælestibus vtere fatis.

Et placidé (quando superis adnare necesse est

Littoribus) roseas Zephyri sublatus in alas,

Dive, triumphales cælorum illabere currus.

Non ibi factorum, properato funere, iussa

Aurca mansuris abruptunt otia regnis;

Sed tibi sceptras manent nullo peritura sepulchro.

Et, quod gaudebis, medici bene nescia vita.

Nos tamen interea tumulum, tibi floribus istis,

Heu malé qui terris, nunc te moriente, supersunt,

Spargimus, ecce, tuum, nec te moriente supersint.

Quin ipsi lapides, nostri pia vulnera passi

Mæroris, gelidæ perfusi sletibus auræ,

Hos tibi de duro cantabunt marmore sletus,

Æternumq; dabunt hominum tibi corda sepulchrum.

Carmen Sepulchrale.

Miraris quí Saxa loqui didicere, Viator?

Cæli depositum conditur hoc tumulo:

Cujus si famam, tacuissent saxa, putares

Hoc tibi mirandum, non didicisse loqui.

Si sapias, attonitus sacro decede sepulchro,
 Nec cineri quæ sint nomina quære novo.
 Prudens celavit sculptor; nam quisque rescivit,
 Protinus in lachrymas solvitur, & moritur.

G. F. T. C.

In obitum illustrissimi Prin-

cipis HENRICI Epi-
cedium.

PANDORÆ in mediâ pixide fingitur
 Spes mansisse, quod hæc rebus in ultimis
 Nunquam destiterit per fugium dare.
 Quæ certè mihi erat nunc malè fabula :
 Spes tota exiliit, cum occidit omnium
 Princeps, vix iuvenis, vix fuit in rosâ
 Aetatis, periit quin citius rosâ.
 (Aetas immodicis sic brevis aduenit.)
 Ohe iam satis est, desine Pallida
 Expugnare domos, desine regias
 Et telis humiles percutere pauperum
 Natos; incolumem sic modo *Carolus*
 Nobis reddideris, (quem incolumem precor.)
 Pandoræ hinc nova spes pixide manserit.

Ex animo defleuit Ed. Heron.
Trin. Col. in Cant. soc.

*Si, nisi quæ iustum poterit narrare doloremo,
 Nulla querela mea est; nulla querela mea est.*

QVas voces? quæ verba meo mea Mæsa dolori
 Dicter, sæpe tuos, princeps, dum defleo casus
 Henrice? ah, nimium tristes dum defleo casus,

Terra

Terra Britanna, tuos, nimirumq; (ah) terra, dolendos?
Scilicet egregiæ virtutis magnus alumnus
Occidit: ah liceat sic non dixisse: doleres
Sic minus, & quo te iam solareris, haberes.
Népe hunc (proh dolor) haud multæ virtutis egentē
Abstulit atra dies: ævo primòq; , futurum
Magnum olim, extinxit tibi, magna Britannia regem.
Præsidium (heu) quantum perdis: quàm bellica quondam
Pectora, & Henricos olim qui vinceret omnes?
Quantum animum Henrici tristes mors trahit in umbras?
Nempe amat hoc fieri, fata ut nimis aspera, nobis.
Invideant, quæ magna vident; quæ parva, relinquunt.
Sic Dea venatrix lepores non figis, & agnos,
Innocuum pecus: at placuit, quæ maxima, cervix
In vulnus tibi: surgentemq; in cornua cervum:
Aut ore ingenti, insequeris, qui fulminat aprum:
Montibus aut summis, hirsutum pelle leonem,
Hos tu Diva feris, permulto & vulnere mactas.
Sic pulchrum ante alios demessum pollice florem
Ante alios vidi: primum quoque matre carentem,
Quæ fuit in toris arbor pulcherrima sylvis.
Quare agite, atq; omnes huc mecum accersite luctus,
Præstanti iuvene, & præstanti Principe dignos.
Vos matres, vestros queis dulcia pignora natos,
Destete hunc lachrymis: & erat quoque dulcior ipsis:
Nempe decent manibus lacerata, vel vnguibus ora,
Et sparsi crines, fædatæq; pectora palmis,
Principe defuncto, cum tristitia cuncta videmus.
Vos iuvenes, calidus circum præcordia sanguis
Est quibus, & pectus duri in certamina Martis,
Iam neque lancea sit cordi, nec tela, nec ignes,
Nec bellator equus, nec favi in bella dolones:
Pectoribus tantum tunsis, ad sydera luctus
Tollentes, mæsti versis nunc ibitis armis.
En vestras pugnas, expectatòsq; triumphos.
Dicite iamq; senes (nam vos memorare potestis,

Tempora, quæ pulchræ fuerint regnantis Elisæ;
 Qualis erat rerum facies, cum viveret illa,
 Nulla quidem toto tempestas turbida celo
 Tunc ibat, non læsa imbris, non grandine tellus:
 Tunc quoque læta dies vobis, tunc lætus & annus,
 Talia & hic olim, si forsan nostra videret
 Regna quidem, terris spondebat tempora Princeps.
 Dicite iamq; Senes (nam vos memorare potestis)
 Tempora quæ fuerint pulchræ morientis Elisæ.
 Iam gemitus, iam luctus erat, iam pallor vbiq;
 Tristis, & ingenti manantia lumina fletu:
 Nunc iterum hos ite in luctus, vsq; magistro
 Flete, quod inuideat Niobe, vel mater amoris,
 Cum percussus apro, moretetur pulcher Adonis.
 Quis mihi iam linguas centum dabit? oræ centum,
 Ut vestros possim luctus Heliconæ tenentes,
 Et vestros fletus digno depingere versu?
 Nempe omnes lachrymis vidi, fletuq; madentes;
 Nempe omnes vidi tristes, luctuq; silentes.
 Nulla quidem dulces iam tum cantabat amores,
 Sive tuos, pulchræ qui sentis Daphnidis ignem,
 Sive tuos, auri qui falsum es verus in imbrem.
 Nempe illæ ad Cami iam flumina nota sedentes
 Ipsa quidem tum mæsta, & multo lenta dolore,
 Vel iam non liquidè labentis ad Isidis undas,
 Mananti semper turbabant lumine lymphas.
 Tantum vnam audiui, Clióq; hanc auguror esse,
 (Carminis hæc etiam penè est oblita dolore)
 Incompto has voces quæ fudit ad æthera versu.
 Heu! vbi nunc decus Anglorum? — ubi gloria summa?
 Heu! vbi præsidium gentis — est maximum? — cheu!
 Iamq; viam voci dolor intercluserat. —

— Audis

Summe Deus, nostros gemitus, nostrasq; querelas?
 Exaudi nostrasq; preces, quas fundimus ad te:
 Sint aliqua ingentis tandem solatia luctus,

Sint

Sint aliqua : & simili frondeſcat virga metallo :
Fiat & imperij, fiat virtutis & hæres
Fraternæ, & Caroli lætemur nomine primi.

Gulielmus Woodfordus Coll. Regal.

A D

Augustiſſimum, quantum erat

Principum, HENRICVM Britannicæ cum

Ditionis, tum Spei Hæredeni, obſceno

Novembre denatum,

Meſtiſſimæ Muſula ominata

Nenia.

At uſque, & uſque, Sera Lucis Prodroma,
Novo madebis Lacrumarum flumine :
Iuvabit uſque rore multo fordidas
Numerare noctes, & diem pluvii Iovis
Intemperantem.

Perge, Ventorum Pater,
Aquosa Nubium corona, pergite
Liquere, pergite humidas prædigere opes
Et menſe ſuper, & Gente perditiffimis.

Vel ſi redire priſca Pyrrhæ ſecula,
Vel omnis huc ſi poſſit Auſter vertere,
Non uda, præter debitum, facies tamen
Non immodetiſtis conſepulta lacrumis
Eſſe aut Novembris poſſit, aut Britannia.

November ille hic, illa & hæc Britannia,
Fatale (credo) Par, & Mutuis malis
Abominandum, & quod, breves poſt circulos,
Pari vice expectare fas eſt ultimum
Chaos ſimul.

Nam quos Ruina, Cælice
Henrice, quos non Noctis æternæ metus,
Cras naſcituræ, vel perendie, tuo

C 3

Deberamus.

Debemus omnes Funeri? Heu, nobis Tuz
 Canuntur istæ Neniz, Britanniz
 Extrema planguntur sub his numeris, Novæ
 Trojæ excidia, Phrygumq; Fatum.

Posteri,
 (Metum inter & dolorem vaticinor) Seges
 Vobis Mali hōc scitur Novembre, Vos magis,
 Magisq; (tum olim) flebitis Charum Caput,
 Tugelq; fontes Lacrumarum crescere
 Iubebitis Neporuli, & quas unicus
 Siccare Mundi poterit Ardor ultimus.

Flebat Wrenn, Pembr.

ANxius ancipites agito dum pectore curas,
 Quos promā ad regni publica dāna modos,
 Flebilibus lamenta satis lugubria rebus
 Non equidem ē Musis suggerit vna Novem.
 Heu & Ehū ingeniant Musæ, verba apta feretro,
 Aptæ etiam nostris nunc quoq; verba malis.
 Nam mala quæ verbis aliās maiora fatemur,
 His saltem, his solum vocibus exprimimus.
 Heu & Ehū caput amissum tam dulce Brytannis,
 Heu & Ehū damnum tam grave, Quis taceat?
 Sin cupias Quam grande malum, Quam triste Brytanni
 Inde ferant damnum discere, Quis referat?
 Scilicet in promptu est Henrici fata querenti
 Ultima, damna illinc insuper orta queri;
 At bona in hoc vivo, populo cumulata Brytanno,
 Vel mala in extincto dicere, Difficile.

A. I. Regalis.

Sit

Sit tibi sorte datum. *Fas externa querere regna:*
Cedere sic fratri, regna Britannæ velis.

Nec quæ sita tuis, meritis, si sceptrâ fuissent:

Nunc quærenda forent, altera regna tibi

Magna petis, magnus Princeps, nec magna perenti;

Magna, tuis votis digna, Corona deest:

Astra tenes, cæloq; sedes, Data fata sequutus:

Fata nimis nobis tristitia, faulta tibi.

THe free borne thoughts, of Henries royall spirit,

Desird to winne a Crowne, not to inherit.

So thought his noble heart, to purchase more;

And leaue his brother, what was won before:

But when no Crowne was worthy him on earth,

He found in heauen, what life denyed by death.

Phi. Sheff. Em. Coll.

Infelix vna ante alias memorabere gentes

Wallia, præsidio quondam viduata tuorum

Regum: nunc etiam tutela Principis orba:

Qui fuit optatæ tibi pacis sponsor & obles.

Obruit hæc multas vrbes populosq; procella:

Occidit heu Princeps triplicis diadematis hæres:

Cui cuncti dederant orientis solis honores,

Qui splendore suo stellas præstrinxerat omnes.

Vnde sibi pietas tam fortem, tamq; fidelem

Inveniat pugilem, primis ætatis in annis?

Interris pietas altæ rarissima fixit

Radices, culmo raro maturuir alto.

In cælis, genus vnde trahit, lætissima florere.

Gaudia pertenui pendente terrestria filo:

Dignior æthereis succedis sedibus hæres.

Illic mortis inexpertum, curisq; solutum;

Gloriate vestit non marcescente corona.

In

In lachrimas oculos, iccur in suspiria solue
 Wallia, tutela Principis orba tui.
 Cingebat modò bina tuos custodia muros:
 Nunc tibi dimidia causa salutis abest.
 Bina tui nauem fundabat & anchora regni:
 Anchora quassatam nunc tenet vna ratem.
 Hæc tamen abstergunt omnes solatia fletus:
 Affectas partes hæc medicina leuat:
 Quòd pius Henricos compensat mille Iacobus:
 Plus radix ramis omnibus vna valet.
 Dimidium toto plus est, si noueris vti:
 Anchora tranquillo sufficit vna mari.

R. Hord.

I Haue no veine for verse, but if I could,
 Distill each word as pearle, God wote I would;
 But sorrow's pearles drop not from pens, but cies,
 Whiles others Muse doth write, mine, onely cries.

*Φιλαλέξανδρος. S.**Damno luctuoso pium succedit votum.*

Tale tuum nobis (Princeps dulcissime) fatum,
 Quale fuit teneris Vere pruina rosis.
 Cernimus vt gelido sordent sub frigore frondes,
 Infelixq; oculis vndiq; squalor adest.
 Hic violæ languent, illic rosa sternitur, istic
 Arct palma : novis gratia nulla satis.

^a Insignia
 Principis.
^b Insignia
 regis.

^a Non aliter tua pluma cadit: ^b sic lilia vestra
 Languent, sic vestra, te moriente, rosa.
 Permeat indomitus Musarum pectora luctus:
 Aula stupet : nusquam rure vel vrbe lepos.
 Singula quid referam ? nil non lachrimabile passum
 Omnia dant gemitum. Cætera quid referam ?

Nulla

Nulla vnquam similem tibi gemmam viderit ætas,

Læserit & gemmam nulla pruina parem.

Plures si rulerit gemmas, similesq; Iacobus,

Rex, Pater, & patriæ SOL mihi semper erit.

O vtinam pluresq; ferat, similesq; Iacobus,

Lædere quas Mortis nulla Pruina queat.

Iohannes Aldem, è Coll. Regis.

In funeribus Optimi Principum HENRICI,

Richardus Moundeford hunc

lessum fecit.

A Deste Hendecasyllabi, quot estis

Omnes vndiq; , quot quot estis omnes,

Non ad blanditias, leuesq; lusus,

Non ad nequitias nimis iocosas,

Et risus Venerum Cupidinumq;

Insanis ioculis libidinantum :

Non ad oscula mille, deinde centum :

Sed suspiria mille deinde centum,

Dein mille altera, dein secunda centum

Et post millia multa, multa centum,

Adhuc millia multa, plura centum,

Dum crescat noua planctuum propago,

Quæ tanto queat esse par dolori,

Si tanto queat esse par dolori.

Clarus imperij comes paterni,

Certus imperij futurus hæres,

Henricus (prohibere dii deaq;)

Ipsus (nec prohibent dei deaq;)

Crudeles nimium dei deaq;)

Henricus moritur, suoq; nostras

Omnes delicias, decusq; totum,

Et vestras, superi, obruit sepulchro.

Humani generis decus, sed ingens,

Communisq; Deum omnium voluptas,

Quo venustius elegantiusue,

Aut bellum magis atq; bellicofum,

D 1

Maius

Mains deniq; grandiusue nomen
 Non Phæbus poterit sorore Phæbi
 Aut hoc aut alio videre sæclo.
 In illo Veneres Cupidinesq;
 Sed castæ Veneres Cupidinesq;
 In illo Aonidesq; Apollinesq;
 Et chorus Charitum, atq; tota Pallas,
 Et quantum est superum venustiorum,
 In illo nova numini parabant
 Simul templa suo nouosq; celos,
 Sensit terra Deos, suumq; passim
 Quærebant spoliata pondus astra.
 In illo pietas, fidesq; sacra,
 Atq; cum pietate fortitudo,
 Non frequens comes, atque tota virtus,
 Sub vnâ vnanimis domo vigeant,
 Eodem vnanimis iacent sepulchro.
 Heu funus variumq, multiplexq, !
 Heu mæstum nimis atq, luctuosum !
 Cui solatia nulla comparentur.
 Quare vos, comites mei doloris,
 Omnes vndiq;, quot quot estis omnes,
 Dolete Hendecasyllabi, dolete.

Richardus Moundesford, Col. Regal.

HOr è nel ciel altro piu chiaro sole
 Quello, che fu del secol nostro il vanto,
 (Hor et del nostro ed ogni secol pianto)
 Ne resta al mondo altro se non che duole.
 Quella alma leggiadra (piu che non fuole)
 Miraua spesso Iddio, ed alretanto
 Gode mirando sotto quel humil manto
 Ed hor nel cielo, altro che lui non vuole.
 Le cittadine l' vn e l' altro choro
 Passando lui dicon, che luce è questa,
 Che nouo portamento, bel, altro !

Così

Così duoi mondi sole quel, che ploro,
Richiara tutti, onde (che mi resta)
Col suo gioir tempio ogni mal pensiero.

*Il medesimo, R. M.
Coll. Regal.*

PAUCA tibi Frederice negem? tibi carmina pauca?
Pro quo bis moriar; Tenebris Diana peremptū
Liberet Henricum: sed inexorabilis, acer
Arbitrium fecit Minos, quem nulla superbi
Iura movent generis, non illum purpura flectit,
Non pietas, non arma; negat lex dicta refigi.
O præstans animi Princeps, bellique laborum,
O fortunatum nimium te Principe regnum,
Heu nimium infelix regnum te Principe adempto.
O Pater Henrici decus imperiumq; Britannis:
Sed cohibe lachrimas: miseros meliora sequentur:
Non Anna absimili fecit te prole parentem,
Anna placens vxor sæcundo vitis in arvo,
Carole responde, tua te charissima plebes
Nominat, exaudi & iuvenem virtutibus æqua
Nectareus pietate puer, de funere phoenix
Fratris, Amyclæi pars fortunatior ovi.

Th. Scampus Regal.

In occasum unius stellæ Aquilonaris

*illius sideris, decennium abhinc orti in hoc
nostro hemisphærio.*

INsula cū posita hæc subter Borealibus astris,
Non stellâ, at toto sidere freta deo est.

D 2

Stella

Stella prior, stella vna suos admouerat ignes,
 Plurima nunc vno in fidere stella nitet.
 Inde fit, occidit vna licet, micat altera, cumq;
 Vna sit in cursu (fixa stet vna) suo.
 Tu Iacobe, tua es cum prole, & coniuge fidus,
 Distincta hoc septem lumina fidus haber.
 Cumq; tibi gens hæc, septen subiecta trioni est,
 (Nomen enim tanti sideris illud erit.)
 Tot stellæ micuere tuo de sanguine, septem
 Scilicet (ò septen digna trione cohors!)
 Tu prima, & Coniux tua proxima, tertia Magni
 Nominis Henricus, (quàm speciosa trias)
 Quarta sit Ascanius Carolus, tanta indole Princeps.
 Certet vt in toto schemate plena Charis.
 Quinta polo rutilans iubare aureo, & ignea vibrans
 Elizabetha, sua lampade lustrat humum.
 Sexta Maria, Sophia fuit stella vltima, septem
 Lumina sic vno è sidere *Fata dabant*.
 Sed tria subsidisse ferunt. & ab axe rotata
 Iamdudum æthereas subsiliisse domos.
 Est ea stellarum lex, & natura, revolui
 Scilicet, & variis statu, movere locis.
 Vnde fit, occidit vna licet, micat altera, cumq;
 Vna sit in cursu (fixa stet vna) suo.
 In cursu soror vna fuit, deinde altera, fixa est
 Tertia, terra suam vendicat, vnda suam.
 Aequa manet Fratres fors, occidit hic, manet ille,
 Vtitur alterna vivus vterq; vice.
 Quodq; magis mirum, terram, siue æthera spectes;
 Est soror, est frater, nec sine fratre soror.
 Vnde alios sperare licet post secula factus,
 Crescat & in fidus plurima stella novum.
 Novimus heu mæsti (dudum tribus æquore merfis)
 Bis tantum esse duas ex Aquilone faces.
 Vnde metus, nè fortè recens non exeat ignis,
 Sitq; Poli radius quàm fuit antè minor.

Novimus: at vestram (Pia Numina) proslus ad aram.

Flectimur, ô stirpi pareite Trina sacræ.

Quæq; tot vna fuit sublimibus alta columnis,

Nè ruat in cineres lapsa supina domus.

Principis è thalamo liceat sperare nepotes,

Elisabetha tuo, Carole siue tuo.

Siue tuo (Veneranda Parens, atque Enthes Mater).

E cuius tumuit palmitre tanta seges.

Tuq; Pater Patriæ, (nodosa quid hæret arundo?)

Mitte sacrum pectus pungere, parce tibi.

Nam tuus Astyanax superest, regnoq; potitur

Viuo patre, novo in sidere stella noua est.

Ant. Sleepæ Coll. Trinit. Soc. Cant.

Flemus opes Britonum fractas, tristesq; cadentis
Henrici cineres, & lamentabile fatum.

Tu modò, quicquid adhuc de tanto funere restas,

Fortunata anima, atq; ingentis non ininis vmbra,

Respice Sydereis è sedibus, & cape luctus,

Quos tibi nunc tumultoq; tuo, pia turba, frequentes

Mittimus, & meritos cineri libamus honores.

Verùm O, quis tantos fando æquiparare dolores,

Quisve tua infelix poterit lamenta referre

Anglia? sic te olim, meritò augustissime Princeps,

Amissum te, Eduarde, tuosq; Arthure, supremos

Defleuit manes, sic in tua funera, Eliza,

Iuit, fracta animo, atq; ingenti squallida luctu.

Tuq; etiam miseranda pariq; accensa dolore

Scotia turbaris, gemibundo & pectore clamas,

Anglia redde mihi, non sic tibi credita, redde

Pignora: nos humilem in terram deiecta ferentes:

Lumina, nil contra: taciti simul agmina tantum

Miscentes, socias lachrimas, socialq; querelas.

Iungimus, & misti clamorem ad sydera late

D 3

Tollimus.

Tollimus ingentem : miseris tu testis vtrîsq;
 Tu, Tueda, Arctæos inter celeberrime fluctus,
 Tueda, Caledonios qui nostris diuidis agros.
 Ipse etiam obscuris multum gemuisse sub antris
 Diceris, ac imis clamarunt Naiades vndis,
 Orcades atque extremis montibus exulalarunt.

O dolor ! O virtus ! oculis quis flumina nostris,
 Quisve dabit capiti fontes ? te, Henrice, peremptum,
 Te flemus, te triste caput : te, Henrice, vel ipsi
 Romæ, vel duris miserandum funus Iberis.
 Te, Princeps, casumq; tuum mox Indus vterq;
 Accipiet, Libyciq; & inhospita pectora, Parthi:
 Accipient : lachrimisq; insuetis ora rigantes,
 Clamabunt, O digne Puer, cui longior ætas,
 Cui cælum, & series fatorum mitior esset.

Non te expirantem Nymphæ spectare, nec ipsi
 Te Satyri potuere, aut, rustica numina, Fauni:
 Aspicis, ut fugiunt Nymphæ per lustra ferarum
 Obscûra, ignotasq; vias, desertaq; , sylvar
 Non illis fiunt, non illis flumina curæ.

Thamesis ipse diu medijs exterritus vndis
 Restitit, infelix, & ne quid tale videret,
 Auertit cupidè fluctus, atq; edidit imis
 Flebile murmur aquis : sonuerunt flebile ripæ.
 Illum solantur non centum in flumine cygni,
 Quos vel candori dices certare niuali :
 Non illum centum, quæ toto in littore surgunt
 Sydereæ turres, cœloq; minantia tecta.
 Tantum algas inter marens, ac densa salicta,
 Luget, & in lachrimas meruens ne flumina forte
 Deficerent, reuocat cursum, oblitusq; tributi
 Rariùs Oceanum repetit, fluctusq; rependit.
 At vos, qui Aetonæ colitis camposq; virentes,
 Frondentesq; simul syluas, salicia rura,
 Dicite (vos & amant Musæ, & vos carmina nostris)
 Dicite (vicino nam vestros alluit agros

Flumine)

Flumine) quos crebrò gemitus dabat inelytus amnis,
Edidit infelix quæ tunc lamenta sub vndis.

Interea, Britonum terras quæcunq; rigaris
Flumina sælici tractu, huc aduertite cursus,
Huc agite O fluctus, vestris famulataq; lymphis
Ne tanti pudeat partem vos esse doloris.

Nec tibi Tueda tuas nimium sit linquere ripas
Ac infelices nobis sociare querelas:

Sic tua ne posthac infestent littora Phocæ,

Sicq; peregrinos crescens bibat alueus æmnes,

Et tu, Chame pater, cui doctæ semper ad undas

Mille canunt Musæ liquidas, ac mille Camenæ,

Hic aderis, serosq; vnâ comitabere ritus.

Sic tibi nec limus posthac nec inuutilis alga

Officiant, facilis hic fiat cursus, arenâ

Sicq; viam sternant Nymphæ, & candente lapillo.

Ipse tibi Oceanus, Princeps, meditatur honores.

Neptunusq; pater, tibi quicquid maxima late

Aequora numen habent: trepidant per cæula regna,

Perq; domos liquidas, tibi dona extrema, ferentes

Nereides, Nereusq; parens: centum vndiq; Nymphæ

Addunt se comites, & lata per æquora flores

Spargunt, clamoremq; vnâ cum murmure tristi

Attollunt: resonant clamantibus æquora Nymphis.

Heu miserande puer, si quando fata dedissent,

Firmata ut virtus iusto tibi cresceret æuo,

Et Britonum regeres patrijs virtutibus vrbes:

Quæ tua narraret tum ingentia facta stupefcens

Posteritas, seris venturaq; tempora sæclis?

En vltro cedit tibi Gallia, fracta vel ipso

Nominis auspicio, en vltro deuictus Iberus

Munera fert, vltroq; tuis famulatur habenis!

Vidimus ah quoties iam, te dormitore, patentem

Peruere equo campū, atq; ipsum glomerare superbos

Nunc pedibus gressus, nunc altas surgere in auras!

Vidimus ah quoties pressantem fortiter hastam,

Quas-

Quassantemq; manu, & iam nunc aduersa ferentem
 Pectora pectoribus, trepidis te assuescere rebus,
 Imbibere & teneris etiam nunc bella sub annis?
 Vidimus: & quantum speravimus affore rebus
 Te nostris decus, & quanta hæc assurgere regna
 Talibus auspiciis & tanto munere diuū?
 Ast O nequicquam nobis indulsimus olim
 Fælices diuos, foelicia sydera! fata
 Obstant, ne tantisq; foret nimis Anglica donis
 Terra potens, te nunc (Princeps dignissime, quondam
 Spes Patris, patriæq; decus, communis vtriq;
 Nunc dolor) eripuit nobis, & meruit acerbo
 Funere nigra dies, atque illatibilis hora.
 Implevit postquam nostras iam nuntius aures
 Infelix, ac fama fuit tibi, maxime Princeps,
 Ingruere, & teneros ætus depascere morbum:
 Quos pro te superos in vota vocauimus omnes?
 Quas pro te donis omnes cumulavimus aras?
 At frustra heu, superos in vota vocauimus omnes,
 Et frustra donis omnes cumulavimus aras.
 Ergone te æternus pallor, duriq; perennis
 Invadet lethi sopor, & cinis ater habebit?
 Dij superi, manes, & quicquid numinis usquam est,
 Infandum prohibete nefas! sic ire sub umbras
 Invisas finitis, cui vestri semper honores,
 Cui pietas, & amor semper iustiq; boniq;
 Curæ erat, & quisquam iam vestra (ignoscite diui)
 Numina, vel stultæ vestras colat irritus aras?
 Tuq; etiam, O dux Astrorum, nitidissime Phœbe,
 Phœbe, decus cœli, qui terras lampade lustras,
 Aspicias hoc? & adhuc rutilis caput ignibus ardens
 Axe moues, nec dum viduatæ lumine terræ
 Nunc Phaetontæas iterum metuere tenebras?
 Quam mihi nunc superos & fata laceessere & acri
 Insanire libet versu! sed carmina curat
 Nec mea iam superum quisquam, nec inania vota.

Ergo

Ergo dies, qui te quondam discedente tanto
 Expedit, te nunc infelix auferet idem;
 Heu miser, heu tantis nequicibus es pectus pennis;
 Heu frustra virata prius tua, perfido Guido,
 Dextera, sulphureiq; doli, tormentisq; ceca;
 Et tamen hoc melius, cedentem leniter amas
 Exhalare animam, placidæq; occumbere morti;
 Quàm si periuræ vel te vis impia dextra
 Tolleret, occultæque artes, aut triste venenum,
 Hoc solum, hoc tanti casus solamen habemus;
 Impia quòd de te extincto non Roma triumphet,
 Infidusq; suas non iactet prolixos huius
 Ipse Deus dedit hanc animam tibi, & vndiq; domus
 Ditauit tantis, ipse & deponere curas
 Hanc animam iussit, positam placidè recepit
 Ipse sinu. En vltro summi tibi limen Olympi
 Panditur, occurrunt diu, veterumq; frequentia
 Felices animæ, mirantur pectora, amicos
 Mirantur vultus: vltro procedit Eliza
 Agnoscensq; suum, pulchrâ tibi Nestora deus
 Porrigit, ipsa nouosq; tibi præstat hospites.
 Hinc tu fortasse ad nostros iam huiusmodi
 Conuertens, omnes certantes vultusq; cernes
 Inque tuos ritus properantes, donâq; tristes
 Heu quæ extrema damus, tumulo & quæ nichilominus
 Inferias, lachrymas, & inania manent, vultusq;
 Cernes: & (superi si forsan talia curant)
 Accipies placidè, & studiis lætabere tantis.

O Princeps, satis à colendo nunquam
 Qui Patris patriq; laus, decusq;
 Vixisti, patri Patriq; factus
 Nunc idem dolor es, grauiq; luctus,
 O Princeps, satis è dolendo nunquam
 Artus ergo tuos rogas votabile;

E 1

Et

Et cristis cineres fauilla pascet
 Artus tam nitidos, & elegantes
 Tam turpis rogas, & fauilla sumis
 O vobis malè sit rogi sceleris
 Crudeles nimis, & nimis voraces
 Vos vel credimus ignibus deorum
 Incendisse domos, deos & ipsos
 Vos vel in medijs cremasse templis
 Te nunc? (omnibus ò magis beate
 Quos aut vidit adhuc, videt & terra,
 Aut posthac alijs videbis annis)
 Te nunc? (ò superi, inferi, dii, & omnes
 Quicquid numinis v'siam est haurit)
 Te nunc? (quàm timer haec, atq; Musa, &
 Vix tandem reperis viam dolori?)
 Te funesta rapit dies, & nulla
 Aeternis oculis præcipit in pharus
 Tam pulchros oculos nulla recubis
 O tibi malè sit dies scelestas
 Dies noctibus omnes melioribus
 Detestanda magis, & magis odiosa
 Te nunquam nuncius erit
 Phæbus, lucida Memnonique parente
 Sed te perpetua ambiguit tenebris
 Ipsis tamen in magna tenebris
 Squallentes, magis & tenebris

Hen. Wickham, Coll. Regia

I Te nouem (quondam letum genus) ne torores,
 Et canite, & cantus nil nigræ trahit fœnena
 Et tu Melpomene lugubres in theatris
 Talia fata queri teq; tuasq; docet

Melp.

Melp. Infandum, mea tunc, ibbes agitare dolorum?
 Angliacas ut opes, & tantis robora regum
 Strata sub ingenti cogar desistere curis?
 Illicet occubuit, longo dignissimus quo,
 Nobilis Angliadum princeps, Quis talia siccis
 (Vel quanquam æsili sit circa pectora triplex)
 Enarrare potest oculis? quæ ferres proles
 Barbara quæ Scythiæ tellus non talia plorat?
 Quis cum corporeas vires, animiq; vigorem
 Audijt, & summo dignissima sinuula regis
 Cor sine fraude, secur sine bile, adeoq; vel ipsa
 Natura mitem, belloq; & Marte ferocem,
 Insuper insignem pietate, omniq; trahentem
 Laude iuvenquis florem? quis deniq; qui cum
 Virtutemq; virumq; supremasq; funera nopolis
 Temperet à lachrymis? Ipsi tristantur Iberi,
 Ex meliore luto saltem quis pectora Titan
 Finxit. Vos verò Angliades, iuvenescq; senescq;
 Et populi, & piocres, simul omnes plangere palmis
 Pectora, nec detur modus, nec mensura dolori.
 Plura velim, sed vox negat interclusum exitum,
 Et sua condensæ corruptumque verba querelæ.

Era. Cur me querelis ex crucias tuis
 Cum nata in visum lætitiæ fui,

Nomenq; sumpsi exinde fore

Conueniens, Estote, dico?

Vanum est querelis illachrymabilis

Plorare fatum, Stant rigido viz

Clausæ metallo, candidumq;

Trux prohibet Nomenis regressum,

Euer. Verum est alma soror, futile mortuos

Flere: & multis bonis commodis mors habet,

Nec toti morimur, sed

Pars nostri melior rogos

Spernit humeros, scandit & Aethera

Intercoelicolae certa manens, vbi

Sedes fata quietas

Ostendunt sine termino.

Polyb. Sed tamen Nimphe doleas oportet

Principis tanti miseranda fata

Cuius & quantum trepidauit aetas

Claudere luctum

Præcipit virtus, pietas, iuuentus

Vis, vigor, robur, decor, oris, aui;

Iuncta maiestas lachryma fauillam

Spargere iussa.

Clio. Eff, eff o Polymnia

Quod fatum hoc doleas, ne doleas tamen

Plus a quo. Nam viget, & viuet,

Clio si quid habet, perspere gloria.

Thalia. Quod tamenq; canit Thalia ludas,

Siquid nostra potest Camena dædala,

Quæ dum fluij per æquor ibunt,

Pasceat dumq; polus serenus astra.

Calliop. Ipse mihi vocem tribuit pater optimus alma;

Si quid Calliopes vox valet, ille viget.

Terps. Quid quodd Terpsicoren delicias mihi

Nomen dant, tamen & carmine flebili

Immaturo mei funera principis

Flebo. Sic pietas, sic meritum iubet.

Vra. At vos, o frustra sedantes ora, sorores

Definite, infestumq; Orco detrudite luctum.

Os sublime mihi tribuens pater astra tueri

Iussit, & hinc merito nomen mihi Calica creuit.

Dum cælum tueor, piget indulgere dolori,

Nec meminisse boni, quod habent post funera iusti.

Illicet

Illicet occubuit, superasq; decorus ad auras
 Emicuit magna aligerum stipante caterua,
 (Spes populi, spes sola virum, columenq; Britannum)
 Henricus, novus Aethercis concessibus hospes
 Additus, induiturq; rosis, & nectare manat.

Thomas Rowe Regal.

SI quid vel cunæ, vel virtus Principe digna,
 Vel spes imperij Principe digna facit:
 Si quid Ductoris magis prudentia præcox,
 Vel si quid virtus bellica digna Duce:
 Si quid ter comis Comitibus comitata feuerol
 Vultu per pulchras gratia fusa genas:
 Si quid fortunæ, vel mentis munera possent:
 Tetrica mærenti flectere fata prece;
 Qui Comes, & Princeps, & Dux sub marmore parvo
 Hic reticens superum sumi comites altisonantia assilto
 Viuerem, & hæ lachrimæ, quæ nunc Respublica demptum
 Irrorat, madidos non premerent oculos.
 De Elyfio si vera foret notissima czlo
 Fabula, vestra, Erebi Numina, cura foret:
 Hinc modo ad Elyfios manes transmittere campos,
 Quem mea commerita est integræ vita locum:
 Nec causas texat peruersos portitor, æstum
 Retrogradum, aut tempus deficientis aqur,
 Luna licet lateat, flumenq; retrofluat, altos
 Vidarum Oceanos, en populi lachrymas;
 Si queritur mutos ventos, suspicia plebis,
 Nobilium genitus, murmure vela replent.

W. Balcagnall Aut. Pemb. me-
 rens melissime parentibus.

VOx, vestis, vultus, tristis, pullata, gemiscens,
 Quæq; soles arbor funeris esse comes.
 Nescit mæstias poscat mens anxia vestras,
 An poscat nostris cedere lætitijs.
 Scilicet ecquod habet felix migratio damnum
 Vnde triumphalis parta corona fiet?
 Scilicet ipse quidem nil damni sustinet, hinc nos
 Grex suus infelix deuia turba sumus.
 Ergo agendum gemitus, dolor, infelixq; cupressus,
 Pullaq; cum lachrymis officiosa, cohors.
 Certate officijs feralibus, omnia vestros
 Oceanum, terras, astra docete modos.
 Humorem penitus lachrymis exhauriat vnda,
 Terraq; paulatim combibat omne salum.
 Ipsaq; guttatim, quas ebibit, expuat vndas,
 Expuat excelsi sidera adûsq; poli.
 Inde remittantur nimbï, confusio tanta
 Forsitan infando corda dolore leuet.
 Immo nulla dies, confusio nulla, nec artes
 Quælibet, Anglorum saucia corda leuent.
 Qualis Græcorum pupugit, cum Thesea Minos
 Abduxit Cretam, pectora mæsta dolor.
 Tum quod nulla foret reditus spes, insuper esset
 Victima semiboui quodq; futura viro.
 Talis nos horror turbat, quos æqua tuorum
 Fata, Duci nostro sic pereunte, manent.
Alias.
 Cæsare defuncto triduum sol constare ingens
 Portentum hoc Romæ prodigiumq; fuit.
 Anglia perpetuas patitur (sors dura) tenebras,
 Fata stupenda hæc sunt, prodigiosa tua.
 Quin igitur vasto lachrymarum gurgite stagent
 Flumina, reliquias obruitura suas.

Thomas Langworth, Coll. Trini.

Occidit

Occidit orbis amor, columnen patris, patriq;
 Spes & præsidium, Religionis honos:
 Pelleo juveni mundus si haud sufficit ingens,
 An potuit capere hunc insula sola diu?
 Qui fama occiduum jamq; orbem implevit eorum
 Regna soli temnens, scandit ad alta poli:
 Funera acerba suis, saevo hosti grata relinquens,
 Cælo animam, propere heu! quod regat ossa solo.
 Henricum non sic magnum sua Gallia luxit,
 Pullata veplangit terra Britannia juum.

Alind.

Plebs, proceres, Princeps, fundant vota Tonanti
 Vota humiles; iram vt conceptam vertat in hostes;
 Chara Deo & soboles Jacobi, rege Jacobo
 Florescat regnante diu, cum prole perenni.

Ioh. Young, Colleg. Syd.

Qua nuper fuerat Magna Britannia
 Felix Imperio, Cæsare, Principe,
 Nunc lugens sedeat Mæsta Britannia,
 Magni facta minor Principis exitu:
 Henricus soboles Regia, & aureum
 Nostro à sole iubar, natus ad Imperi
 Vniti regimen, Gloria principum,
 Regnorumq; decus, Terror & hostium
 Henricus, dolor, heu, vocis iter tenet,
 Et veris madida est pagina fletibus,
 Singultuq; stylus labitur e manu,
 Mens horret memorans, nec fuit eloqui,
 Henricus fuit, ô quam graue dicien
 Non est sed fuit. Hen occidit, occidit.
 Quæ nobis animos, hostibus extens

Terrorem

Terrorem indiderant singula vidimus
 Princeps summe, tuo pectore condita,
 Sed solum miseri vidimus: Amplius
 Nostris Mors vitij facta potens negat
 Et dat præproptere funeris in rogos
 Hæredem Imperij, Spemq; Britannici.
 Non illum Aula dehinc pulvere Marito
 Certantem, aut in equo lassum viderit
 Vibrare, & celeri tendere dextera:
 Non illum famuli, non Themessis fluens
 Richmondi prope sublime palatium,
 Non illum aspiciunt Consillarij.
 Henricum recipit Regia coelicum,
 Nobis ille parum, lat sibi vixerat,
 Corpus Mors hominum aspectibus abstulit;
 Sed pars viuit adhuc optima Principis:
 Intus pectoribus viuit in intus,
 Nec mortem aut senium Gloria sentiet
 Si fortuna volet lata Britannia,

Tempora Loquentur

Iambi puri.

AN vlla vena commodis potest modis
 Scatere, quam, premente morte, destitit
 Benignitatis ille lætus alveus,
 Aquis fovere, recreare, vividis?
 Sed exprimendus est tamen dolor; dolor
 Licet repugnet ipse, sapiens vias
 Quibus meare verba destinaverant.

Vbiq; spissa questuum patet feges.
 Suavi amore mæret, hinc, carens Bonus:
 Gravi timore gaudet, hinc, carens Malus.
 Minerva, cœli in angulo sedens, dolet

Sibi perisse literisq; spem suam.
 Doles, Gradive, fletibusq; non pudet
 Rigare damna sæva militis uiuæ.
 Et ipsa turbulenta præ periculo,
 Patronum abisse Pax sibi suum dolet.
 Dolet sacrata Civitas Dei suum,
 Suum ante tempus, interisse Præsidem.

Ac interim ille Civitate inalterâ,
 Serena stella, luce prosperâ nitet.

Commorior: Quid enim superest? Quid hiantia cerno
 Vulnera? quæ diris excepit Patria plagis,
 Aegra malo, vix ut maneat spes vlla medelæ.
 Quam grave cordolium nutans Ecclesia, Christi
 Sancta domus, stabilis quæ dampnū immane columnæ
 Persensit, spatiumq; ingens, prope diruta, præfert!
 Non nisi de scopulis genitus, de robore duro
 Compactus, tantum posset spectare dolorem
 Pectore securo: Dum communem vnica vitam
 Mors superat victrix, figitq; superba trophæum,
 HENRICI miserâ deiectum strage cadaver,
 HENRICI, populo vixit qui vita Britanno.
 Ergone tam curto trahitur de vellere filum,
 Quo status ingentis terræ, quo gloria mundi,
 Quo sceleris terror, Pietatis cura pependit?
 At tu dignus eras, pro quo rediuvus Iason
 Exuvias totas Phrixci traderet agni
 Lanificis divis: agerentur ut aurea rursus,
 Orbi admiranti, spatiofo limite, sæcla.
 Nos tamen indigni te Principe: Crimina nostra
 Plorandam faciunt, onerosâ mole, ruinam;
 Et gravitas lapsus, culpa gravitate, creatur.

F. a

Vmbra,

VMbra, nec tamen vmbra (nam serenis
 Luxit mens ea moribus) per altam
 Felix vade Poli viam superni,
 Hæres perpetuæ beatitatis:
 Illic certa corona, certa sceptrâ,
 Quæ longè meliore sorte sumes,
 Quàm deferre potest status caducus
 Orbis inferioris. Omnia illic
 Nullis obvia casibus manebunt.
 Nunc cum præmia digna non valeret
 Immenfis meritis referre Tellus,
 Quamvis anxia de suâ salute,
 Paruit tamen arbitro imperanti,
 Qui te Iustitiæ patrocinantem
 Astrææ comitem sedere iussit.

Andr. Wood. D. I. Cant.

Nullo Henrice iaces (patitur nec fama) sepulchro:
 Sed iacet ipsa tuo patria tota rogo.
 Parce igitur patriæ, si largo pectore fletus
 Fundit, & in lachrymis mergitur ipsa suis.
 Hos fudere tibi lachrymarum (ô Patria) fluctus,
 Qui duo sunt oculi, Chamus, Isisq; tui,
 In fletus prior ibat Isis: tu Chame stupebas,
 Imo hæsitq; tibi fonte doloris aqua.
 Sic vires quærit flendi mora; seq; fatetur
 Non oculis tantus posse natâre dolor.
 Sed via cum lachrymis semel est laxata, dolori
 Vix iam sufficiunt Flumina tota tuo.

R. T. T. C. Gen.

PAllida Mors æquo pulsât pede funeris attri
 Sublimès Regum turres, inopumq; tabernas:

Deberim

Debemur Morti Nos Noſtraq.

Squalida Muſa æquo puſſat pede carminis alti
Linina Parcarum & tenebroſum Ditis Avernum:

Scribimus indocti, doctiq;

Tres inter Parcas, & ter tres maxima Muſas
Hæc lis eſt, & adhuc ſub iudice; viuere Parca
Muſa Mori vetat *Henricum*.

Henricum, Henricum patula & tua Tytire Fagus,
Nec mea non *Arbuſta* vocant, humileſq; myrica:
Ingemit ingeminans vt ſlos Hyacinthinus, 2j, 2j;
Horriſonum quoq; littus *Hyla Hyla* omne reclamat:
Puſſant & *Cythara* chordas; *Lachrymaſq;* refundunt
Stillantes; *Cytharea* choros maſtiſſima ducit,
Et cocunt ſicco Dryades pede, Naides vdo.
Vocem Naturæ quis lugubrem indidit? Arti
Luſtiſonoſq; modos? Muſa: inſpiranſq; Dearum
Pectus, ad *Henrici* triſtiſſima fata vocauit:
Noſtraq; conari docuit (gemebundula) verba.
Quin metricos immota pedes licet Arſq; Deaq;
Et Natura negent, facit ipſa Afflictio verſum
Et dabit ingentem *De Triſtibus* æmula Librum.
Ruſtica vel Muſa eſt; graciles modulantur Auenæ:
Atrati Calami lugent; Academica Muſa eſt:
Aulica vel Muſa eſt; inſignis Purpura plorat:
Entheus ſilachrymat Flamen, ſic Clerica Muſa eſt
Laica vel Muſa eſt; Populiſtæ maſtimus errat:
Deniq; tota gravi iacer Anglo-Britannica Luſtu
Et ſqualens mœrore; vel Anglo-Britannica Muſa eſt,
Vnanimeſq; Novem Muſæ, perſiſſe *Novennum*
Henricum, querulæ plangunt ſinguliſtibz omnes:

Ecce inter Patinas & ſpumæa pocula quarunt
Romulides ſaturi, quid Noſtra poemata narrant!
Inſandum narrant & inenarrabile fatum
Principis, é medio quem ſuſtulit *Almus* in *Altum*
Iupiter: Immiti nam nec (Mirabile!) dextra

Papicolæ cecidit Iesuitæ, aut frugibus offæ
 Loiolitanæ medicatis; Dixerit etſi
Ecce Duo gladij, Petrus; ter iuſſerit etſi
Surge, Occide, Petro, ſuperis ſonus actus in *Albis*.
Petraq; quæ Petro, conceſſerit omnia *Paulo*.
 Fata ſed *Henrici Paulo maiora canamus*
 Principis, illuſtri quo gaudent nomine Reges.
 Angligenæ, quorum Papa *conculcare Leones*
 Baſilicos, & vel *Baſilicond;* inire, nec auſus
 Nec potuit, toruis oculis tremefactus, & Vngue.
 O utinam *Henricis* (Mea, Maſſaq; Gallia) binis
 Sors, omenq; , tuis par, Mors, Nomenq; fuiſſet
 Pariſios tunc cum *Iacobinus* claſſe petebat.
 Tartareuſq; *Ravilliacus*; Duo pignora *Πόρπυς* :
 Eia age Mnemoſyne, ſi quid meminiſſe iuvabit,
 Gallorum vt Reges, & Lamentabile regnum
 Eruerint Danaï, veſtros, Duo robora campi,
 * *Henricos*, (Heu Nobile Par) duo fulmina belli,
 Arma Virumq; cane. At iubeo renovare dolorem
 Infandum; præſtat Gallos componere Luctus :
 Secum habitet Mea *Clío*, Britannica funera plangat.
 Et patrium *Henricum* tenebroſis euocet vmbriſ.
 Carmine, (vel cælo poſſunt deducere Lunam
 Carmina) quod Solem occubium, modo raptet in ortum.

Nulla dies ſimilem Solomoni, nulla ſecundum

Ante tulit, vel poſt auferet, αλφ & ω :

Dixit, & Henricum iuuenili ætate peritum

Regiſophum, Superos tollit aduſq; æthronos :

Mortuus eſt; Solomoni ne videret; Alpha, periret

Ne Divina aliquod votis læta, perit.

I. Watts. Coll. Ieſu.

FLos Iuuenum Henricus templo reſidebat Honoris.
 Magnorum aſpiciens clara trophæa virum.

Cæſaris

* ab *Alph.*
 Princeps.

Cæsaris hic laudes, illæ sua arma Britanni
Arthuri, Macedum visa & imago ducis.
Hæc ait ostendunt fortes, Martiſq; nepotes,
Dignaq; ſupremo ſunt monumenta Ioue.
Vos tamen O cæli Reges modò cedite vitam,
Ac laudes æquas reddere ſpero meas.
Dixit, ſed ſubito tenues vaneſcit in auras,
Vitaq; crudeli reddita præda neci.

Ioh. Browne. Col. Gen. & Caij Sociu.

CVin Phaetonteis exarſerat ignibus orbis,
Iſſe diem ſine ſole ferunt, ſine lumine lucem.
Sic tua dum triſti procedunt funera pompa,
Mortua ſpes Britonum, regali ſtemmate Princeps,
Si ſolita Phœbus Viduatus luce lateret,
Vt ſaltem hæc viſum fugerent ſpectacula noſtrum,
Qui fortasſe iuuet damno foret vſus in iſto.
Dum quæ lux auſert, tenebræ ſolatia ferrent.

Alia.

Hoc vno infelix cenſebitur Anglia felix,
Quòd ſtupefacta ſui ſit grauitate mali:
Nam ſi ſentiret deſuncti in Principis vna
Quot ſibi ſint pariter quæq; ſepulta bona,
Hoc Henrice tuum celebraret carmine luſtum:
Funeris hora tui eſt funeris hora mei.

Maxima quàm ſubitus perturbet gaudia maror,
Heſterni riſus hodiernaq; lachryma teſtes.
Quinta magis felix, an ſexta neſaſtior eſt lux?
Sexta neſaſta dies, ſed feſtiuiſſima quinta eſt.
Quinta dies trucibus ſeruauit ab hoſtibus Anglos:
Hoſtibus ereptos orbauit Principe ſexta.
Neſcio maiorem dederit lux quinta ſalutem,

Parturiat nobis an plures sexta dolores,
 Quinta suos celebrat de sospite Rege triumphos:
 Fundit sexta suos Henrici in funere questus,
 Sic inter quintæ vitata pericula lucis,
 Et sextæ (heu miserum) suscepta pericula lucis
 Anglia diuersos agitat per pectora motus,
 Maximaq; ingenti permiscens gaudia luctu
 Insolitis vicibus variè distracta stupescit.

Alexand. Bould, Pembr.

QVod pulli proceres, & atra plebs est,
 Quod singultibus incitatus æther,
 Quod madet lachrimis uterq; sexus
 Quod patres, pueriq; , & omnis ætas
 Vexant vnanimi Deos querelâ:
 Quod Britannia tota commouetur,
 Et luctu quatit æthera insolenti,
 Quod cum copia tanta sit dolentum
 Vix quenquam videas dolere falsò;
 Scias insolitum fuisse damnum.
 Scias Principis optimi ruinam,
 Qualem sæcula non tulere prima,
 Qualem sæcula non ferent secunda,
 Cuius præproperum, indecensq; fatum
 Affligat proceres simulq; plebem,
 Quod cum matribus oderunt puellæ
 Et caro genitor timens nepoti,
 Quod Britannia tota condoleat,
 Quod verè quoque debeat dolere
 Qui falsò quoque nouerit dolere.

I. P. Aut. de Cla.

Διμύστην Χριστοφύλου

Clytonis Caesaris Britannici

cedentis HENRICI aetatem, mensē, feriāq;
 feralem; succedentis CAROLI auspiciālem;
 Annum utriusq; PRINCIPATVS primo-no-
 vissimum (ab Epochā Χριστοφύλου Dionysianā)
 numero se commetiens.

NonVS Inle MensIs: LVX seXta: ter(Ibat & aetas)
 SeXennIs, CaroLo, HenRICI LVX aCta, refeCta.

Novemb. 6. An. D. 1612.

aet. sua 19. current.

PRINCIPIBUS

Henrico

Carolo

sacrum.

Carolus, Henricus, Patriæ spes; Patriis imago;
 Charus uterq; Dijs; Divus, uterq; suis;

Par Fratrum: Alterutri par alter. At Albion impar,

Vnicus & Magno mundus utroq; minor.

Ergo. Henrice Iouis conviva vocare: Iacobe

Carole. Uterq; regas cum seniore senex.

Tu Cæli, tu Divæ sibi, Dicte, Iacobe,

Caroli an Henrici, dicite, Cuius ero?

Totus utriusq; Guil. Bonswell,

Art. M. Cantabrig. Iesuanus.

Τὸ το μὲν πολὺ θνητὸν ἐπ' ἱελοήλυθ' μοι καθῶν
 ὁλοφύρομένων ἔνεκα τῷ Ἀρχοντὶ εὐσημ
 Ἐπίκῳ, πρῶτος τιθηνέτω.

Pindar. od.
 xi. Olymp.

Ὀμβρὸν βαλλαῖ (γερύων παῖς) δῖον ἐπὶ ἡλθε,
 Αἴσα φάνη κηρυκὸς, ὑπορρᾶς, ἡλῆες ἡμαρ:
 Κλαυθμοῖς ὁμῶς δακρυμασιν ὁμιᾶσαι παῖδ'
 Ἀρδυσον, καὶ κοκυῖω σὰς τίγγα παρὰς.
 Οἶμοι, διατὲ καὶ τριπλᾶ ὁλοφύρομαι, αἰ αἰ:
 Πορρῦρον ῥόδον ἐς περὺρμον ἐν κοινήσι,
 Νῆον κῦδ' καὶ κῦδ', μαλαρῶν τις ἀποβῆς.
 Δράματ' ἦν Ἀποκριτῆς, καὶ σκηπὶ βραχυτομῶ.
 Ἰκελοι Αἰθίοπας ὕαλον περιπλῦζατε τύμβω,
 Ἐν φώσσαντες ἐν δέμας, ὥς γενὺν περιλάμψαι:
 Ἀεθίωπ. Τοῖς ἦν περὶ λιβάς ἐραίνῃ καὶ αἶδ' ἀγῆλον.
 Ὕμν. 3. 710. sic 2. Τηρήσω κραδίης τὸ γὰρ σὸν βρέτας ἐν κευδμῶνι,
 nimā vocat. Πάμπαν ἀναστηλῶν, ὥσπερ μιν δροῖο κολοσσῶν.

Tairtū idrūsato sēlwn

Thoms. Walkingtons.

*Une chanson funebre sur la mort beamcoup
 deploré de tresillustre Prince
 HENRIE.*

IL ni ait difference aux cendres des chesnes haultx
 Ni a celles, respandues, des bus abrisseaux,
 Les grands Princes et Monarques sont on vous voyé
 Au sepulchre poutis, où ils sont redigé.

Helas mon Dieu que poignante est ma Vie,
 Rempli de desastres et vissements esvanoy.
 L'Aier mes souspirs: mon breuillage sont ruisseaux
 Des larmes de mes yeux qui coulent d'en hault:
 La Tête mon cerueau, morfondu de douleur:

Le Feu, m'angoisse qui me bruste le coeur,
Helas, le lis de nostre paradis est icy panché,
L'espoir de tout Europe est desia retranché.
La perle du monde est perdu plus précieux,
La rose est esuanide au prim temps, (plus heureux.)
Le miroir, la gloire, le coeur de la cour
Est soudainement arraché par la mort vainqueur.
L'estoile (presque soliel) claire de nostre ceil
Est esteint par le souffle du mort, en traict d'oeil:
Les goutes del'ond aternelle sont seches
Les graces bien tous presqz sont icy enseuelez.
Il a laissé ce royaume, mais ce que beaucoup mieux
Il a prin l'aïse du matin pour voler au cieux.

Th. Walkington.

*Henricus Stewart Cambria Princeps
Ter spe cucuristi, nunc premia habes.*

LAstauit fragilem spes triplex (Inclute) vitam,
Promittens triplicem (timuitq; id Roma) Coronam.
Scilicet vna tibi Boreali venit ab axe,
Venit ab Angligenis spes altera, tertia Cælis.
Spem primam Natura tibi, Fortuna secundam,
Postremam sperare dedit Deus ipse Coronam.
At crudelis opus Naturæ Parca peremit,
Et spem Fortunæ Mors dira sefellit inanem:
Cælestis remanet possessio certa Coronæ,
Quæ Te iam stadio vitæq; speiq; peracto,
Cælestem demum terrestri ex Principe fecit.
Accipis ô Henrice tui sic præmia cursus.

Regia constituit Te hæredem vita coronæ,
Morsq; cohæredem Te facit Imperij.
At minor Imperij solo est hærede cohæres:
Fœlix, cui Cælo sic licet esse minor.

Ifackson, Pemb.

G 1

Quas

Quas (*Henrice*) rosas, quæ tu (*Iacobe*) resurgis
 Lungere regna, cadent siccine, iamq; ruent?
 Num Princeps nostris successit Tantalus oris?
 Cunctaq; vix primis gaudia tincta labris?
 Sic nos elusit fatum: (ludibria fati)
 En quo perduxit fulmina, sceptrâ, duces?
 Fleuimus Henricos nostros: iam plus datur ultra:
 Profluat Oceanus, gueta quod ante fuit.
 Anglia quem Martem, quem dixit Hibernia Solem,
 Nec non speravit gens fore tota Iovem,
 Heu cecidit Princeps dignus, qui lætior esset
 Imperijs Scoticis, vrbis & orbis amor.
 Wallia cui titulum: genetricem Dania: patrem
 Gens Scoticana dedit, qui malus esse queat?
 Bellicus est Wallus: deuoratus Danus: Achates.
 Est Scotus: Henricus singula solus habet.
 Voluimus annales? Henrico prisca priorem
 Vix dabit: æqualem postera nulla dies.
 Sed rapimur fati. Bombardica funera Fauxi:
 Non sumus, elapsi vota; (*Goure*) tua.
 En noua tristitiæ facies: quasi fata resultent
 (*Cur nimis?*) in nostris ingeniosa malis.
 Hæc animum tentant. Ac, si non furculus auri
 Frondescit Carolus, spes mea mixta metu.
 Tu tamen interea valeas (*Spes prima Britanna*):
 Te sequar ad superos, quo sine terra nihil.
 Atque licet minimus, lachrymis onerabo sepulchrum,
 Et, si lassatus, non satiatus ero.
 Carmina quid profunt, Musas superante dolore?
 Dum cordis lachrymis scriptito, (*Musa*) sile.
Richardus Parker, Cæio-Eon.

Quæ prius Oceano, Princeps dum vixerit, alma
 Terra hæc nunc lachrymis Insula fit suis:
 Quodq;

Quodq; magis mirum, totus cum lugeat orbis,
Hæc fit per lachrymas Insula Continens.

Natorum aspiciat Niobe lachrymabile fatum,
Vndante ex fletus flumine marmor erit.
Henrici aspiciat Niobe lachrymabile fatum,
Vndans ex duro marmore flumen erit.

In mentitam eius umbram.

Siprinceps (Henrice) tuam se dixerat umbram;
Credideram, est Princeps quilibet umbra tibi.

Non hæc Henrici, sed vestra sepulchra Britanni,
Non hunc uestra tegit terra, sed hæc tegitur.
Vestram dum studuit Princeps hic condere gentem
Heu fato ereptus condidit hoc tumulo.

HENRICVS ardor omnium, ah ignis sibi,
HENRICVS Martis gnatus & artis pater,
HENRICVS artis gnatus & Martis pater,
HENRICVS dolor & Britannorum decus,
HENRICVS Lupæ & Septimontij pauor,
HENRICVS Oriens noster & Occidens,
HENRICVS Henricorum gloria omnium:
HENRICVS ille sepultus hic, proh dolor!
Non Henricus Nonus, sed Henrici nouem.

Guliel. Coote. Trin. Coll.

Hospes, qui transis, modò sta; cineresq; saluta
Sacros: utq; scias plurima, pauca lege.
Henricus migrat: (si Henricum dixero, cuncta
Dixero; in hoc etenim nomine cuncta latent.)
Dele (Poeta) tuum nunc *Αθανάτοισι Θεοῖσι*:
Ambigo num possint Numina, nec nè mori.

Currebat pedibus quatuor modò terra Britannia;

Iacobo, Henrico, Carolo, & Elisabeth:

Henricus regni spes, pesq; vbi lapsus in Orcum,

Claudicat & facta est terra Britannia tripes.

Atqui olim Tripodes sacri tutelaq; Diuum:

Serues ò Tripodem Phæbe Tri-unc tuam.

Fallimur? an frigus noxq; occupat omnia, postquam

Phæbus in Hesperium verxerit Oceanum?

Pullato en prodit peplo par triste sororum:

Præbuit hæc vterum; Præbuit hæc tumulum.

Albion, ἄλβιος, albaq; erat: (proh omen!) *ἄνολβος*,

Nunc facta, Illyrica nigrior atque pice.

Scoria iam *σκόρπας* est, tenebrisq; obducta: nec illum

Tam genitum gaudet, quàm periisse dolet.

Vsq; adeò nulla est longa & sincera voluptas:

Et lætis inter tristia mista fluunt.

Perpetui plausus fons venaq; quinta Novembris;

Perpetui planctus Sexta Novembris erit.

Hanc (*Britanne*) diem numera meliore lapillo:

Semper at hæc *ἡ πορρῆς* esto, nefasta dies.

Nè sit qui Priscos Henricos anteat omnes;

Henricum hunc nonum Mors rapc, Liuv ait.

P arcitis, (Angligenæ) vestros diffundere fletV

R ité sinus? periit vestri spes maxima regnI.

I nterijt, quondam qui fecerat omnia vultV

N obis læta suo: Nunc omnia squallida luctV

C æperunt fieri mortem lugentibus AngliS.

E gregij Iuvenis: meritò quem orbavit honorE

P arca ni misproperans: nec regna Britanna sinebaT

S ub sceptrò florere suo. Iam Martia totuM

A nglia non terret mundum: pars grandis in vno

N obilitatis obit, totà (me iudice) maiora.

Gaudia

Gaudia iusta tamen, vel in ipsa morte, reliqui T,
Læticiamq; suis: cœlestia lumina passiv
Intrauit propere, properantemq; excipit * astiv
Æternum, in nostris indignum vivere tertius.

*Ter Enuch
astu pro-
vibe.

I. Goodwin. Coll. Reginalis.

Nonne hic perpetuas dies tenébras
Minatur? metuo malè ominari:
Lunam nil mœror, aut minutiores
Stellas, quæ occidere, & redire possint:
Sol noster (Sol erat, sol aut futurus)
Sol cuius radios mali timebant
Quis mens cæca, oculatior corona
Tota suspiciebat ad stuporem;
En sol ipse cadit, caditq; in ortu.
Sol qui ortu cadit, haud relucet vñquam.
Atrum dico diem, tuam Nouember
Te dignam sobolem (invenuste Mensis.)
Num excidit tibi quo lepore, quantis
Gaudijsq; lubentissq; quantis
Septimum decimum tuum per annos
Complures celebraimus? quid ergo?
Tu quintone tuo, tuoq; sexto
Compensare puras? sole sine amicis
Sic reponere parricida Mensis?

O tripeffime Mensium Nouember,
Improbissime Mensium Nouember,
Ingratissime Mensium Nouember;
Si strages mediteretur vsq; & vsq;
Infelicius, aut magis nocivum
Nil præstare potest manus Nòuembris;
Infectum faciat ni opus Decembris.

T. C. Ioh.

G.3

Heus.

HEus cynice te Menippe, Musa lachrymis
 Huc inadida condignis vocat testem; Obsecro,
 Quid est in orbe quod putas amabile,
 Insigne? quid pulcrum, decorum, aut dulce? quid
 Honoris atque gloriæ, aut famæ super
 Quod non vides hoc tumulo reconditum?
 Quin repete Marcellos, Titos, Germanicos,
 Ipsumq; Iulium, aut potes si quid supra.
 Arthurum, & illud Angliæ flebile decus
 Illum Richardum: hos marmor vnum hoc singulos
 Simul capit, Proh fata iniqua! proh dolor!
 Tum cynicus ingentem ad cachinnum se parat
 Quantum potest; HENRICVS at summo videns
 Marimore quod insculptum est, tacet; legit, dolet.

Tho. Younge. Trin. Coll.

ἘΝΡΙΚΟΣ ΣΤΕΥΑΡΤΟΣ

Ἀναγραμματικῶς.

ἜΡΝΟΣ ἔΣΤΙ ΚΡΑΤΟΣ.

Ἐρνϑ κ' ἦν, καὶ ἔστιν εὐανδὲς καὶ ἀπεκρόθη.

Οὐκ ἐμαρνανθῇ, ἀλλ' ὅθ' ὁ θαλντοτέρη θαλόν.

Ἐσκη, καὶ ἔστι κράτος Ἐρνϑ· μέγας ἐνθα μονάρης.

Ἐσόμενϑ· μάκαρος νῦν βασιλεύει ἄνω.

Ἐρνϑ ἐτ' ἔστι κράτος, λείπων τριμερῇ βασιλείαν,

Σὺν τριάδι κρατεῖ Ἐρνος (ἰδὲ) ἔστι Κράτος.

Thom. Boswell. Coll. Magd. Cant.

CUm tetigit tantum communis causa doloris,
 Obduro: fatis tutior usq; meis.

Cum mea fata premunt, quin & patientius istuc
 Perfero; communis dummodo saluus honos.

Tum

Tum lubet exiguos elegos effundere : & ipfas
 Picridum lachrymis sollicitare choros,
 Ast ubi communi celerat consumere nomen
 Proprius, & proprio publicus ipse dolor,
 Nænia præ lachrymis cui non stupet, exeat illi
 Nænia. Mandat enim musa tacere mihi.
 Nam velut angusto dum certat vasis in ore
 Singula lymphæ foras trudere, tota manet :
 Sic mea lingua filet, stat mens, vox faucibus hæret :
 Dum prohibet fletus flere, dolere dolor.

Io, Williams Iohann.

Quam vellem mihi Papistæ nunc esse liceret,
 Ut pro te, aut possem fundere vota tibi?
 Pro te non opus est (sanctæ ô Princeps) tibi non fas :
 Pro te fundo tamen, Carole, vota Deo.

T. Q. C. C. C.

Ἀιάζειν σύμπασιν πάρα κλεινοῖσι Βρετάνοις
 Διπλῶν γράμμα τὸ σὸν νῦν Τάκινθε λάλει.
 Ἄνδρ' Ἀμυκλείου πολὺ κάλλιον ἔξεμαράνθη,
 Καὶ τὰ πρῶτα γένης ἐξ ὡτάτοιο δάλθ'.
 Οὐκ ἔτα τὸν Ἀλωνιν ἔκλασε καλὸν Κυθέρεια
 Βήσσης ἐν Λιβάνῳ θυμὸν ἀτυξομένη.
 Οὐ τὸν Πηλείδην αἰδύρετο τόσον Ἀχαιῶν
 Ὅν πρόμον ἐκτάγῃς ὁ κρατὶς ὀλλύμενον
 Οὐδ' ὡδ' Τρωάδων ποτ' ἐφ' ἑκτορὶ πένθ' ὄρωρε.
 Κίον τῆς πάτρας τόσον ἀποκλυμένη.
 Ὡς ὀλοφυρομένοιςιν ἡμῖν ὤρετο γόοιο
 Σοὶ ἐπὶ τοῖς δῆμοις, Ἑρρίκα, καὶ Βεβελανῶν.
 Τὸν νέκυν ἀνδρῶν ὥς ἐπεσι θρηνησέας πάντες
 Χαίμενον ἐν μέσῳ βαλάντι μισόπολοι.

Ανδρίας Δυννῆς.

Parce.

Cento Virgil.

- Æn.* 1. **P**Arce metu (*Iacobe*) manent immota tuorum *Æn.*
 26. Fata tibi: Licet ex oculis se auertit, & aufert 4.389.
 Euryalus (metaſq; dati pervenit ad ævi, 10.472.
 5. 295. Euryalus forma ante alios pulcherrimus omnes, 4.41.
 12. 19 O præſtans animi iuvenis, lumenq; iuventæ? 1.595.
 9. 310. Ante annos, animumq; gerens curamq; virilem!)
- Geor.* 4. 208. Stat fortuna domus, duri ſolatia caſus 6.377.
 3. 660. Solamenq; mali, magnæ ſpes altera Troiæ
 1. 593. Os humeroſq; deo ſimilis (Tibi) cuius & annis 8.511.
 Et generi ſatum indulget, pulcherrima proles, 6.684.
 CAROLVS ALBANI decus imperiumq; STEVVARTI
 3. Et ſoror, Ohi ſælix vuâ, viridique iuventâ 5.295.
 1. (Te memorem Virgo), iam plenis nubilis annis. 1.
1. 239. Hinc fore Ductores antiquæ ab origine gentis, 2.646.
 Illuſtres animas (maneant de gente Nepotes 6.756.
Geor. 4. 227 Syderis in numerum) genus inſuperabile bello,
 1. Imperium ſine fine, & ſpes ſurgentis Iuli,
 Cœleſtum vos magna iubet, ſic voluere Parcas. 1.26.
 Sic ô ſic, Superi.

- Et Regina graui iamdudum ſaucia curâ,
 1. 232. Triftior & lachrymis oculos ſuffuſa nirentes,
 12. 686. Et roſcas laniata genas, crudeliter ora,
 2. 8. Ora manuſq; ambas, nati concuſſa dolore,
 Temperet a lachymis. Quanquam,

Chronogrâ-
 ma in ann.
 Chriſti, quo
 mortuus eſt
 Pr. Henr.

QVIs taLlaſanDo
TeMperet à ſLeiV?

Non Ego, *Gnil. Bonſuel.*
Art. M. Cant. Ieſuannu.

6.495?
 12.411.
 Hunc tan-
 tum terris o-
 ſtendunt fata
 neq; ultra
 eſſe ſiunt.
 6.869.

Henricus Sturte
Ter-vni charus est.

Iste quis est vnus? vel (si placet) iste ter-vnus;
Cui ter charus hic est? Sancta triuna trias.
Vivens, Henricus ter nomine tertius isto
Charus erat, verum charior est moriens.
Triuæ Musarum triadi, dum fata sinebant,
Charitibûsq; tribus charus hic vnus erat.
Charus erat triplici regno, cui nascitur hæres,
At tria fata negant, huic tria regna dari.
Iam moritur; triadi sit charus morte triuni.
Omnia sic tria, vel multiplicando tria.

Nathanael Drayton Coll. Reginalis.

Non nobis opus accersere præficas,
Quæ iussis lachrymis funera defleant :
Non urnam revocare, ossaq; filij
Quæ veras lachrymas ciant.
Heu patris patriæ filius occidit,
Tanto flebilior patreque proleq;
Aut nobis etiam : patria cæteris
Quanto charior omnibus.
At qualis cecidit filius? ô tuum
Solamen solidum (rex, pater optime);
O (regina) tuæ deliciæ vnica;
Nec non laus tua (subdite.)

Et sanè meritò : mente simillimus
Cum patris fuerat, corpore matris, &
Par votis populi corpore menteq;
Dum mens corpore claruit.

Hinc illæ lachrymæ. Quid nisi lachrymæ,
Quæ risus perit, gaudia, pax, salus?

H 1

Hic

Hic nobis erat hæc, heul erat omnia
Rifus, gaudia, pax, falus.

Iob. Waite Coli. Chr.

Lætitiâ pro more fuit nescire Decembri
Mensis, cui infausti nomen & omen erat:
Nunc citius mala fata iubent lugere Nouembri,
Tempore quo cecidit Martis, & artis honos.
Imbres ipse Novem fundam, cumq; æthere solvam
Me meritò in lachrimas, quando November erit
Eiusdem.

Cambria querela ob principem amissum.
Quæ contempta diu, nuper contenta videbar
Nunc pènitùs subitis sum lacerata malis.
Inscia quid merui? quæ me malè vexat Erinny's?
Fàlicem, miseram, me facit vna dies:
Cambria siste tamen, lugubres mitte querelas,
Est tibi nunc princeps alter, & alter erit.

Guilhelmus Robertes, Coll. Reginalis Socius.

Gratemur nè (*Henrice*) tibi, magis annè queramus?
Eripuit regnum Mors, eademq; dedit.
χαλκία χρυσείαν pro terreis cœlica sceptra
Grata tibi, nobis fors ea scenda manet.

Ed. Fr. Coli. Chr.

TAnnè repentinos ergo peperisse dolores
Gaudia tam sævos tranquillo ex æquore fluctus?
(Quòq; mihi accendat magis indignatio mentem)
Tenè istis, Princeps Auguste, videbo querelis,

Et

Et causam, & triste infœlicibus argumentum?
Cætera promissis respondent omnia fati:
Atq; expectati præstant sua flamina venti:
Tu solus (nostræ Palinure future carinæ)
Eriperis, totamq; incestas funere classem.
Quale nec Aeneadas Misenum in litore matres,
Nec Priamum Hectoræas desinentem exercuit umbras,
Aestivâ qualis philomela sub arboris umbra
Flet noctes, flet mæsta dies, quos fortè viator
Detrahit nido (pueris ludibria) sætus:
Vsq; suas geminat Phæbo veniente querelas,
Vsq; suas geminat Phæbo redeunte querelas:
Haud secus indignis incedit faucia curis
Mater, & ereptum sub pectore voluit amorem,
Fine carent fletus: hoc tantum perditæ carmen
Integrat, atq; istis latè loca questibus implet.
Quæ vultu prius elato, quæ pectore matres
Reginas inter mater Regina superbas
Augusto inaccessi iactantior, altera vitæ
Fata, aliæq; vices mihi convertuntur, & inter
Nunc infœlices infœlicissima matres
Et vivo, & videor; quid enim iuvat ille futurus
Ambitus, & vinclo quam dignare iugali,
Externas inter tanta expectatio gentes?
Quidve (per immensum quæ fama vagaverat orbem)
Te sævis tantum portendi fulmen in armis?
Quos expectanti debes mihi nate nepotes?
Quanta tuis debes sperata trophæa Britannis?
O vtinam nunquam te mæstæ inimica parenti
Fata ostendissent! hoc vel si fata negassent
O vtinam extemplo (luctus minor esset) obisses!
Nunc mihi dant luctus, tua (fili) munera: quantum
Virtute exuperas, tantò me impensius angunt
(Te pereunte) imò fixi sub corde dolores.
Prosequitur tali (O Princeps) te carmine mater.
Maiestas patrem, regniq; immensa tuendi

Cura vetant nati fatum lachrimare, sed intus
 Ingentes tacito volvitur sub pectore curas.
 Ingruit in cives maior, miserosq; colonos
 Terror, & ærias intactæ Palladis arces,
 Musarumq; suo temeravit tecta tumultu.
 Sed quis erit modus? aut quæ nunc solatia tantos
 Compensent luctus? quòd si solatia luctus
 Quæ pensent tantos, quisquam expectàrit, ab illa
 Sede tuam Elysiâ reducem expectaverit vñbram.
 Sed Iovis hoc leges, sed nostra hoc fata negarunt:
 Crudeles Iovis has leges! crudelia fata!
 Chære vale: nobis quem non virtutis egentem
 Dira indignantis rapuit citò numinis ira.
 Chære vale: quem si quidquam mea vita, precesse,
 Si tua quid possent aut voto, aut sanguine regna,
 Nulla indignantis rapuisset numinis ira.

Guil. Waller. Coll. Regal.

Surgens imperij decus Britanni,
 Henrice; egregiæ spei propago,
 Votum publicum, amor parentum, & olim
 Ingens gloria gentis vniendæ;

Quid desiderium moras trahendo
 Producis nimis & nimis, tuorum?

Dormitum satis est, tenelle Princeps,
 Dormitum satis est ocellæ: Surge,
 Expergiscere, te tuus salutat
 Fœlix, sospite te, popellus: Ohe!

Quid desiderium, moras trahendo,
 Producis nimis & nimis, tuorum?

Ecquid molliter acquiescis? illud
 Et nos expetimus; sopitue sensus
 Dulcis visio? non negamus; at si
 Dormis; saltem aliquando nos reuiscas,

Nec

Nec desiderium, moras trahendo,
Producas nimis, & nimis tuorum,
Eheu nos miseros, malosq; Parcas!
Quæ raptim omnia bella deuoratis,
O factum malè, fortis ille Princeps,
Prudens, magnanimus, pius, benignus,
Vestrâ nunc operâ cubat sepultus?
Nec spes vltior manet videndi
Os suaue, aut oculos micantiores,
Aut quidvis facilis quod architecta
Natura ad numerum redegit, illo
Pulchro in corpore? pessimæ puellæ
O factum male! nec refarciendum,
Ni votis aderis benigne Iesu
Nostris; & sobolem bees relictam,
Quæ donec Britonas tuos precamur,
Ant hæc, destituisse nec solebas.

I. H. C. T.

Henricum ignoti flebunt: quæq; aureus orbem
Cynthia illustrat, quæq; vdis conditur vdis.
Ingentes gentes flebunt venturaq; proles.
Augustusq; Titusq; ingentia nomina cessent,
Omnis & Henrici præscribat pagina nomen,
Alter Alexander vixit, sed sobrius: alter
Iulius, at bonus & clemens & vt omnia dicam
Ille Henricus erat.
Magne pater patriæ tua si vixisset imago
Atque hæres regni, qui mortui filius esset,
Gloria se quantis attolleret Anglica rebus?
Inuida fata negant, & fors ingentibus ausis
Rara comes, nimium ô nimium nostra Anglia visâ
Esse potens, tali nato, tantoq; parente,
Ergo dolet mortem Mars, occisissima Pallas

H 3

Obstupuit,

Obstupuit, languent homines, animalia torpent,
 Et bellator equus lachrymis vndantibus ora
 Mœsta gerit, positis phaleris : & missile telum,
 Telum quod Princeps ingenti turbine torfit
 Frangitur, & squallent hastæ ferrugine turpi.
 Sola sed aurati splendent pallatia cœli
 Henricus simul ac successit nobilis hospes.

Stephen Haxby Col. Ioan. 50.

Regni columnam turbine dirutam,
 Crudoq; victum vulnere Principem
 Primâ renidentem iuventâ

Quis poterit reticere florem?

O fluxa rerum conditio, ô fides

Incerta vitæ, nec minis indolis

De iure suspecti vigores

Ante suos volitantis annos.

Hoc hasta Princeps, hoc sonipes tuus

Spuma decorus, vel graue quod quatis

Pilum indicabat, cuius ictum

Finitimi tremuere Galli?

En & repostæ sedibus vltimis

Gentes Iberum funera, funera,

Factura lætos, vaporanti

Aure bibunt, tua, magne Princeps.

Talem autumnarim temporibus Patrum

Dedisse letho gaudia Principem

Hosti *Nigrantem*, sed secunda

Forma tuis quoq; fulsit armis.

Proh quid trophæi tu pareres nam,

Cum per phalanges victor Ibericas

Ceu flamma per cæras, vel Auster

Horrissono fureres profundo?

Iners Galeni stirps, & inutiles
Mundo cohortes, non lapis vspiam,
Non vlla radix, quæ valentem
Viribus erigeret iuventam?
Natura spondet, cur negat artifex,
Ars vlla si sit? sed mera fomina
Quæ venditatis: vel scelesti
Dicite cur medicina cessat?
Fatale vulnus quod dedit Atropos
Ars nulla sanet, non panaces liquor
Stillatus, aut dictamnus Idæ
Vmbriifero properata saltu.
Quod si qua virtus lanificas colos
Posset morari, tu faceres decus
Grantæq; Phæbeæq; turmæ
Digne senex redeunte vita.
Quo nemo sacri vel coluit magis
Vel arsit ora Principis integer:
Nunc osor aulæ, se beatis
Integit immoriturq; chartis.

Sa. Collins Regat.

Q Valis ab Idæo conscendit vertice pastor,
Mobilis hirsuto quem pede vexit avis,
Ad superiq; domos & limina sacra Tonantis
Constitit, in nitidæ flavus honore comæ,
(Multum ille & charo defletus iure parenti,
Nec levis ah matri causa doloris erat:)
Haud secus æthereas iuvenum pulcherrimus arces
Ingreditur, patrij spesq; decusq; soli;
Illum etiam lynces etiam flevere leones,
Quæq; ferox tumidis insttepit vnda vadis.
Arx tamen ante alias lacerâ Windforta crissâ,
Et schola finisimo tristis Etona loco.
Dicite vos ripæ, vel amænæ dicite sylvæ,

Quæ

Quò tener ex oculis Dux mihi raptus abiit?
 Anne aliquo forsàn dormit capitiùs in antro,
 Et vetus è merito corpore sordet Hylas?
 Quisquis habet, vestros repetet pius incola saltus,
 Arvaq; deserto vel Ioue digna peti.

H. Howgrave, Regal.

EXtinctum primo Daphnim lugemus in ævo
 Arcades, indigno sædatum vulnere Daphnim,
 Haud humilem pastorem, altà de stirpe Menalcæ,
 Dissita cui parent hinc atq; hinc arua, gregesq;
 Mille ouium famulantur, & almi ruris honores.

Quanta seni probitas? quam cauta timensq; Decorum
 Religio, nec ficta fides, super omnia largæ
 Vena manus? Quæ te è cunctis, diuine Menalcæ,
 Deficit aut virtus, aut sectæ gratia canna?

Te lupus, & nuper picti fugere colubri
 Verba susurrantem, tua vox emolliit acres
 Sola feras, rapidæq; iniecit vincla procellæ.

Nec tamèn aut probitas crudelem avertere pestem
 Egregio iuueni, nec donis densa paternis
 Ars, nec arguta valuit facundia canna.

Sævus aper nostri turbauit marmora fontis
 Et lupus in numerum grassatus, & omnia surdæ
 Tecta sono strauere, simul rapuere, procellæ?

O pater, o quæ nunc referam solatia mæsto?
 Nam tibi desertis erranti in montibus, atrâ
 Protinus obvolui visum caligine cælum,
 Et cessasse deos, & turbine tempora ferri.

Anne malum penitus dementit vulgus, & altis
 Hæc quoq; fas in nos descendere tristia causis,
 Tristia grande bonum scabrâ claudencia crustâ?

Sicilicet haud mollis descendere sydera cliuo
 Ipse Deus voluit pastorum. Hinc optima passim

Et

Et grege de toto superis gratissima regnis
Ingenia exercet, stimulisq; infestat amoris,
Ne qua voluptatum blando vestigia tractu
Insinuent, ferulisq; & murice pungit acuto.
At malus & nulli debens commercia Phæbo,
Lentus in ignava marcet cessator arena.

Hæc ego, quæ Lino quondam Deus edidit ore,
Inter pastores Lino non vile secuto,
Vaticinans: nec iam dio cantanda Menalcæ,
Cuius inextinctis vigilat Constantia flammis,
Rura sed & stolidam poterunt mulcere iuventam.

Sa. Coll. Regal.

AT mihi si tota sudet Permessus arena,
Castalij fontis latices in pectora vertant,
Vel septem-gemini exundent liquida ostia Nilij,
Non pote tam tristes verbis evolvere casus
Metirive malum, aut lachrymis æquare dolores.

Quippe tuo squalens fato non parva propinquum
It manus, aut certi raptim glomerantur amici,
Ipsa sed indulgens furijz mæstissima mater
Disturbatq; comas, laceratq; Britannia vultu
Mænada voce refert, vasto te vulnere victum
Hemice exclamans, te durâ morte peremptum
Ante diem, cineremq; genis diffundit, & almos
Avertit vultus, magni sibi conscia luctus.

Hanc ego si potui tantam sperare securim,
Et perferre etiâ possem miser. Vndiq; largos
In fletus ruit, & sævum aut orare tyrannum
Carceris eductum septo furvisq; tenebris
Dimittat vitæ captivum, ut Thesæa quondam,
Vt magnum Alciden meritis, charumq; Diadæ
Hippolytum (nec enim titulis concesserit illi,
Et casti constans, & servantissimus æqui)

Aut ſi nulla ſeras mulcent promiſſa ſorores,
Mittite me inferias tumulo, & mactate ſepulchro.

Tho. Macarneſſe. Regal.

FLos Britonum qui primus eras digniſſime princeps

Occidis; heu lacrymis non reuocande meis.

Ite pij; & mecum, quot quot vos eſtis, alumni

Turpiter inſanſas dilacerate comas;

Dilacerate genas: nihil hic niſi ſtebile reſtat;

Cum periit noſtri lauſq; decuſq; chori.

Non ego fata quoror Siculi, quæ antiqua, Tyranni:

Nam ſenio expleta eſt illa querela ſuo:

Principis in rari conuerto carmina luctus:

Qui fuerat patriæ ſpes, columenq; ſuar;

In quem certarunt totas expromere vires

Natura, & Pallas, & dea Iuno, ſuas;

Quid tamen iſta iuuat? miridi quid forma decoris?

Quid niuijs pannis obſita rara fides?

Quid iuuat, vt noſtra fueris ſpes maxima gentis?

Infelix Britonum gloria nemp̃ iaces.

Ah dolor, ah gemitus: nimios ſed ſiſtite luctus:

Non eſt de mortis ſas ſeritate queri.

Tota piæ vitæ pars quæ fuit acta reduca

Eſugiet moeſtos, morte ſupente, rogos.

Tho. Lake. Regaliæ.

FVneris inſandi coram triſtiſſimus ad ſum

Nuntius, en lachrymas affer, & iſta leges

Orbis Diuitiæ ceciderunt, orbis Amores

Orbis Delicia, Luctuſ, & orbis honores

Scilicet Henricus Princeps. Iam ſolve capilloſ;

Iamq; fluant lachrymæ more perennis aquæ.

Quis

Quis non magnanimi faciem vidisse leonis
Iurasset tanti Principis ora videns,
Tali olim vultu fuerat Tyrinthius Heros,
Tali Mars superis conspiciendus erat,
Ex oculis posses Aquilæ dignoscere pullum,
Intuitu solo pœnè timendus erat.
Nec fallit mendax externæ frontis imago,
Omnia quæ vultu prætulit intus erant.
Alter Alexander tanto sub corde latebat;
Alter tam forti pectore Cæsar erat.
Illis par animo, si par ætate fuisset,
Quid ni fortunâ? Spes satis ampla fuit.
O si maturus prædæ vixisset, & annos
Implèssset iustos: Gloria quanta foret!
O si per medios aliquando irruerat hostes
Tam præstans virtus: Angliæ quanta foret!
Non magis Henrici metuebat Gallia Quinti
Arma, vel excelsio pœnè timenda Iovi;
Non magis Octavi vultu concussa feroci
Siqua fuit nostri gens inimica boni:
Quàm Noni Henrici est. O quantum terruit hostes
Virtus quæ solo germine tanta fuit!
Quot Pater illustri clypeo sociasse leones
Conspicitur, gremio tot latuere suo.
Quot flores totidem Charites. Quot sili lyraq;
Virtutes totidem maxima dona deum.
Si Iovis aut Martis soboles divina fuisset;
Marte satis, magno vel Iove dignus erat.
Quid referam pulchri structuram corporis omnem?
Quæ perfecta satis, quæ satis apta fuit.
Credo quòd insignem mēbris referebat Achillem,
Hectoreos artus, seu Menelæ tuos.
Quemlibet Heroum longè angustissimus Heros
Acquavit formæ nobilitate suæ.
Ille annis dispar teneris, non cætera dispar;
Maiestas illi vera vetusq; fuit.

En formam: Fuerat procero & corpore recto,
 Et bene disposito, compositoq; bene,
 Robusto & valido, nec spiritus absfuit acris,
 Nec vigor ingenitus, nec celer ingenium.
 Nil voyeat dulci nutricula maius alumno,
 Vtteriùs præstent astra benigna nihil.
 Occiderem postquam tam nobilis occidit heros,
 Occiderem vel bis si modò fata sinunt.
 Oceanus miseros lachrymarum cinxerit Anglos,
 Nunc nobis vero nil opus Oceano,
 Et penitus rupes mutaverit Albion albas,
 Lucibus haud tantis convenit ille color:
 Quæ genuit Scotia, & quæ nutrijt Anglia luger,
 Et certant lachrymis utraq; mæsta suis.
 Pignus erat socias coniungens fœdere gentes,
 Aeternum populos iunxerat ille duos.
 Amboob fuerat vivens charissimus Heros,
 Sed moriens multò charior ille fuit.
 Nam bona dum fruimur vix nobis pulchra videntur:
 Hæc eadem fiunt pulchra carendo magis.
 O quàm præclara procerum stipante catervâ,
 Processit, cunctis clarior ipse suis.
 O quàm perpetuò nimium regalibus uti,
 Nec dijs indignis passibus ille solet.
 Publica quem solum sic semper pompa decebat,
 Ceu folio missus venerat ille Iovis.
 Distractor, & mentis vix compos peristo, nec hærent
 Verba satis, Princeps dum mihi mente stetit.
 Ter scelerata fuit, ter detestabilis uva,
 Henrico nostro quam nocuisse ferunt,
 (Si tamen hæc nocuit) stomacho quæ cruda iacebat,
 Tempore quam longo coëctio nulla domat.
 Quid querat vltteriùs? Spem magna Britannia magnâ
 Perdidit, & lachrymis obruta tota iacet.
 Sic ramen vt surgat. Superest spes altera Romæ,
 Carolus Henrici fratris imago sui,

Carolus

Carolus illustris. Spem magna Britannia magnam.

Ducit adhuc. Idem Carolus alter erit.

Sanguine germanus, nec non virtutibus illi;

Germanus cordis nobilitare spi.

Vultu germanus. Pulchro spectabilis org.

Stat satis, & spondens omnia fausta suis.

Perdidit Henricum, retinet tamen Albion illum:

Infauftam & fauftam præstitit vna dies.

Carolus Lawson.

I Te leues (inquam) Parnassia nurina Musa,

Non ego vos posthac hederæ velatus amictu.

Somnis (nescio quædis) nocturna ad vota vocabo:

Sed nec Cyrrhæi saltus, Libethriaue arua

In mea dicta ruant, non tam mihi pendula mens est,

Sic quasi Dijs certem, magnos accersere montes:

Nec vaga de summo deducam flumina monte,

Qualia parturiente colunt sub rupe, sorores:

Si-quas mens agitet moles (dum pectora sauo

Tota stupent luctu) lachrymisq; exæstuet æquis

Spiritus, hi mihi iam montes, hæc flumina sunt:

Musa vale & tu Phœbe, dolor mea carmina dicter,

Hinc mihi principium: vos o labentia mentis

Lumina, nutantes paulatim acquirite vires,

Vluite, dum mortem ostendam: sic tempora vestram

Non concedant famam, sic nulla obliuia potent.

Quare age Mens, effare precor quo numine læso?

Quæ suberant causæ? quid nos committere tantum,

Quod non Lanigeræ pecudes, non Agmina lustrent?

Annon longa fames, miseræq; iniuria pestis

Pœna minor fuerat, quam fatum Principis ægrum?

Iam scelis Philomela, & menti conscia Dido!

Pœlices, quos bella premunt, & plurimus ensis!

Non metuunt ultra; nostra infortunia tantum

Fataq; Fortunasq; & spem læsere futuram.
 Quod si fata illi longam invidere salutem
 Et patrio regno (sub quo iam Principe nobis
 Quid sperare, imò quid non sperare licebat?)
 Debuit ista pati prima & non nobilis ætas:
 Aut cita mors est danda bonis aut longa senectus:
 Sic lætare animos & sic ostendere gemmam
 Excitat optatus auidos, & ventilat ignem.
 Quare etiam nuper Pyrij de pulveris ictu
 Principis innocuam servastis numina Vitam
 Ut morbi perimant, alioq; in pulvere proster.
 Phæbe tui puduit quum summo mane redires
 Sol sine sole tuo! quàm te tum nubibus atris
 Totum offuscari peteres, ut nocte silenti
 Humana æternos agerent præcordia questus:
 Tantum etenim vestras (Parcæ) non hæc tibi habenas
 Tempus edax rerum, tuq; o mors improba sola es,
 Cui cæcas tribuit vires annosa vetustas.
 Quid non mutatum est? requièrunt flumina cursus
 Plus etiam veteres cælum videre remotum:
 Cur ideo verbis tristes effundere curas
 Expero, tanquam hæc sit nostri medicina doloris?
 Immodicus luctus tacito vorat igne medullas,
 Ut fluuio currente, vadum sonat, alta quiescunt.

Innupta Pallas nata Diespitre
 Aeterna summæ gloria regiz
 Cui dulcis arrident Camænz
 Picridis, Latizq; Musæ,

Cur tela Mortis, vel tibi, vel tuis
 Quacunq; gutta temporis imminet?
 Tantâq; propendet staterâ
 Regula sanguinolenta fati?

Numne Hydra talis, tantane bellua est
 Mors tot virorum sordida sanguine

Vt

Vt mucro rumpatur Minervæ
Vtq; minax superetur Aegis?

Tu flectis amnes, tu mare cæcylum
Vfisse prono fulmine diceris,
Aiakis exesas triremes
Præcipitans grauiore casu.

Tu discidisti Gorgoneas manus
Nexas capillos anguibus oblitos,
Furuosq; vicisti Giganres
Enceladum, pharetramq; Rhæci.

Ceu victa, Musis porrigit herbulas
Pennata cæci dextra Cupidinis
Non vlla Bellonæ furentis
Arma tui metuunt alumni.

Pallas retortis cæsa vocibus
Respondit: eia, ne metuas precor
Nam fata non iustis repugnant
Principibus, sed amica fiunt.

Vt si recisis arboribus meis
Nudetur illic lueus amabilis
Fructusq; post mortem reculent
Perpetuos mihi ferre rami

Dulcem rependent tum mihi tibiam
Pulchrè renatam ex ariore mortua
Dignamq; cœlesti corona
Harmoniam dabit inter æstra.

G. Herbert Coll. Trin.

Quod carmen animo Musa, quod fundis meo
Novum merentis tanta dignum Principis?

Benigniori;

Benigniori, quàm soles, venâ bea:
 Vt pulchra laudis præniteat adorea:
 Ah! insolentis fida sis præsens mihi
 Testis doloris, testis & gravis mali.
 En ipsa vultu flebiles præfer notas:
 Exprime luctus, qui silendo comprimit
 Nouat dolores, prægraves mimis fugat.
 Ille ille nuper Angliæ decus choro,
 Matrisq; Regiæ & incliti regis fuit
 Natus, ab utraq; Regia stirpe editus.
 O sydera, ô cælum, ô solum, extinctus iacet.
 Deslenda mors est semper infelix tua:
 Modò sydus orbis, columen augustæ domus,
 Britannicæ, atque mentis inuictæ; graue
 Funus futurus Papæ & Hispanum timor.
 Nunc tristis umbra, nunc leuis tantum cinis,
 Auita cineres busta nunc tegunt tuos.
 Futura Romæ sæpe diuinans mala,
 Et sæpe minitans, propria hac inquit manu
 Excisa Roma concidet tandem solo,
 Fatalis incestusq; Pontifex ruet,
 Ruent venendum feraces, regio
 Medicare dexteras docta turba sanguine,
 Cernit superbus (sæpe dixit) Cantaber
 Quid Marte possim & arte quid valeâ mea:
 Non Angliæ negabit introitus ferox
 Sed spero volvi hanc, ruere, & æquari solo.

O digna forti, verba Principis, duces
 Nulli tacenda sæculo pietas, neq;
 Inuicta fortitudo, nec constantia.
 Spectate funis Gratiæ luctu graui:
 Mortem sorores, integri, casti, pij,
 Deslete, nobilisque, verè regij.
 Nam perdidistis surculum ingentis spei.
 Nullus tubarum clangor, aut populi frequens
 Lætum precantis clamor ad cælum exeat,

Sed

Sed ora & oculos quisq; deiectos gerat
Arma indecorè pendeant squallentia,
Magisq; solito, vertat aciem spiculi
Terram trahentis. Quid diem pulchram nigra est
Sequuta? certè fata se volunt retro.
Diesne tali truditur talis die?
Nonis Nouembris ciuitas latè strepit
Omnis triumpho, & veste me festà paro:
Versauit oculos alia cras facies meos,
Vultusq; mœror afficit, lachrymis genæ
Squalent madentes. Mortuo tanto viro
Agam triumphos? quò meos luctus feram?
Natum an parentem, vel matrem, an patriam fleam?
An omnia? an me? sola mors miscet malum,
Hæc sola priuatos facit, sola impedit
Solatium. Soboles reliqua viuant precor,
Simul educentur, regiamq; transeant
Paritèr iuventam; etiam precor serò euolent
Pariter perennis splendidam ad lucis domum;
Nullumq; ferre nata finem gaudia:
Salutis auctor, cuncta disponat Deus.

Ro. Peyton Regal.

DIc Musa quo læso Deorum numine,
Contorsit iratà Tonans fulmen manu?
Quis tantus error? noxa quæ? quodnâ scelus
Tam luctuosam, infandam, atrocem, funebre
Invexerit cladem genti Britannicæ?
Itan' auarum cœlum? aut Natura inuida?
Tam seua Parca? aut fata tam inclementia?
Et mentibus tantæ nè iræ cœlestibus?
Sic morte cruda floridam carpunt rosam?
Tot dotibus, tot spebus orbant omnium
Suspensa vota, & gaudia enascentia?

K a

Ille

Ille ecquid indignus corona & fascibus
 Princeps futurus, tanti & heres imperi ?
 Nunquid regendo impar paterno currui.
 Hic Phaeton ? nec dignus Henricus satis
 Qui clueret *Jacobo* succedaneus ?
 Dictu nefas. Quin nos o indignos magé hoc
 (Quos vidit vnquam Phœbus) illustrissimo
 Principe ! qui subductus quo pessimo
 Terreſtre regnum cœlico mutauerit.
 Illum ſupernis collocauit ſedibus
 Virtus ſua inſignis : beato illic pede
 Calcat volantes nubes, clara & ſydera.
 Sors noſtra lugenda eſt grauis, qui Cœlitum
 Triffiſſimâ placamus iram victima.
 Nullo triumphauit magé vnquam funere,
 Nec cornua Hoſtis ſuſtulit : ſeu inſolens
 Audaxq; Ibêrus ; ſeu rebellis & ferox
 Gallus ; Draco ſeu inſulatus, Italus
 Ille Archi-flamen, qui (omne per fas & nefas)
 Mitræ coronas regias, & clauibus
 Qui ſceptra, Petro Cæſaremq; emancipat.
 Formido ijs & terror *Henricus* fuit :
 Eheu fuit, non eſt ; niſi eſſe hunc dixeris,
 Quem mortuum viuâ omnis ætas efferet.

Hinc hinc dolemus, lachrymamur, plangimus;
 Hinc ſqualor omnes, & metus, noxq; occupat:
 Nè priſtinum ex Orco remigret nunc Chaos;
 (Quod pellat Auerruncus omen Iupiter)
 Neu culta habeffit Barbarus novalia;
 Aut deſtina hic lapſus ruinam iam trahat
 Longè ; & Sionis quaſſa ſint fundamina ;
 Aut nuret axis, Atlas cùm ſubduxerit.

Sed nil valent planctus, querelæuè anxiz:
 Nec fas Deorum fata cœminariet,
 Aut flere cælo iam receptum Principem:
 Votis opus nunc eſt magis quàm lachrymis.

O gentis humanæ qui habenas temperas,
Supreme Olympi rector & mundi arbiter;
Si fortè rebus insolescens prosperis
Britanna gens deliquerit, si prodiga
Lingux, tua aut si læserit quid numina;
O pone fulmen, da modum iracundiæ,
Fractisq; læta ac fausta rebus consule!
O parce, parce sis proli superstiti;
Ascanio niigrante, Iulū sospita:
Primo arboris cæso aureo ramusculo,
Altra vt metallo virga frondeſcat pari.
Perge (ô puer) quo cæperis fausto pede,
Serusq; terris auoles ad sydera.
Virtute mactè ne fortuna perduat:
Mactè esto fortunâ ne Virtus excidat.
En pater *Aneas*, *Hectorq;* auunculus:
Mavortis hic pullus, sacra alter *Palladis*,
Ambo *Iovis*. Sic cresce, sic feliciter:
Vt tantum ovemus *Charolo* superſtite,
Quantū dolemus *Henrico* iam mortuo.

E. Fran. Ch.

A Vdijt, *Henrico*, nuper famulata iuuentus,
Non ſemel à Domino, talia dicta, ſuo:
Cum venit illa dies, quæ nos in ſceptra reponet,
(Sera ſit illa dies;) cum tamen illa venit,
Me ſemper pietas, & honeſta, gloria, mentis
Fax iuuet; hæc voti pars mihi prima mei,
Altera ſit nobis cura, extra quærere regna;
Hoc mihi iamdudum *Martia* dextra vouer.
Mors tamen (heu) obſtat, conatibus, vna, duobus.
Nec Regi; Regi nec licet eſſe pio.
Sed cur ſtemus? Io, non mors conatibus obſtat:
Illa quidem vellet, non tamen illa valet.

K 2

Regna

Regna Henrice cupis? cœlestis es incola regni.
 Iam voti expletur, pars tibi prima, tui.
 Optas deinde piè regno vixisse potitus?
 Ista patent solis regna videnda pijs.
 Sic (Henrice) tuis respondent omnia votis;
 Summa tibi pietas, sic tibi summus honos.

E Coll. Regis.

Carmen de morte Principis

deploratorium.

Q Vis sonus est, nostras strepitu qui fauciat aures,
 Continuo rigidas spargit & imbre genas?
 Vnde isti populi gemitus, procerumque dolores?
 In quibus ipse velit Rex superare gregem,
 Regem Regina, & Reginam Regia proles:
 Hinc Carolus, comes hinc Elisabetha soror,
 Elisabetha, viris faustum, felixque Britannis
 Nomen, fortunet quod precor vsque Deus;
 Quis tantus motus, subita & mutatio rerum?
 Non hesternæ dies quinta Nouembris erat?
 Quinta Nouembris? Io, bis io, cantate Britanni,
 Si qua est læta dies, quinta Nouembris erat.
 Hac vestrum papa est nixus subuertere regnum,
 Hac euasit tanta pericla die;
 Dum deus incolumes solito præseruat amore,
 Quos velit insolitâ Papa ruisse nece:
 Scilicet ut pyrio sufflato puluere in altum
 Membra darent miseris dilaceranda modis,
 Ergo isthæc meritò tantis celebranda triumphis,
 Quâ Deus auertit vulnera tanta, dies:
 Sed cum quinta adeo nobis apparuit alma,
 Cur sexta apparet Tristis & atra dies?

Sic

Sic post tranquillum sonuit mugitibus æther,
Tempestasquæ iubar Sole tegente venit;
Sic mæroris adhuc refugit mea Musa referre
Causas, & tentans dicere, verba premit;
Quin effare precor; Dolor est celare dolorem,
Cum sua festinent noscere fata viri:-
Occidit (occidam referens) lux inclyta nostræ
Gentis, & occasus occidit ante suos:
Lux illa Henricus, primis decerptus in annis
Qui vel Nestoreos viuere dignus erat:
Dignus, seu eximiam spectas in corpore formam,
Siue animi dotes integritate pares:-
Progenie, ingenio, genio, verè vndiq; dignus
Viure, & hinc gemitus hunc potuisse mori,
Hinc illæ manant lachrymæ, quas sexta Nouembris;
Ærumnosa dies, funeris autor habet:
Ac habeat semper; sic, sic celebranda Nouembris.
Lætitia quinta, & sexta dolore dies.

Carmen consolatorium.

per eundem.

AT in dolore tam graui refulgeat:
Beata stella gaudij,
Velimus hanc si sedulo scrutarier,
Et veritatem agnoscere.
Videmus vt, vitæ parens, Sol aureus
Postquam occidit, renascitur,
Diemq; secum ducit, & spargit iubar;
Quod nocte non apparuit:
Sic solis instar, dum valebar, fulgidus.
Henricus optimæ spei,
Cedendo morti non nitorem perdidit:
Sed clariorem perficit,
Dum rursus ad vitam resurgit, non eam
Periculis obnoxiam,

Sed tutam ab omni clade, quam inter Angelos

Acturus est suauissimam.

Abstergeamus ergo fletus singuli:

Virtus virescit vulnere :

Hoc præmium pium manet, terrestria

Commutet ut cœlestibus,

Phil. Clifford. Coll. Regal.

DIc quando tibi, Fama, mortis ira
 Tantas tradidit antehac ruinas
 Narrandas populo? quis in Britannia
 Cladem nouit inauspicatiorem?
 Princeps maximus, optimusq; (verum est?
 Verum est, heu, nimis) occidit. Quis, Anglia,
 Horum sensus adest tibi malorum?
 Totas, consilium sequuta nostrum,
 In fletus iubeas abire luges,
 Nec mœsti modò sint dies, sed anni.
 Neq; fletu satura inde sis futura.
 Proles maxima maximi parentis,
 Spes ingens miseros tenens Britannos,
 Virtus, gloria, flosculus iuventæ
 Henrici tumulantur in sepulchro.
 Ter vobis malè sit malæ tenebræ,
 Quæ tot splendida deuorastis, orci.

Si quid sacra vales medicina, aut si quibus vnquam
 Artes extrema in morte tulistis opem :
 Quid iacet exanimis Princeps dignissimus? ergo
 Emoritur, quo nil clarius orbis habet?
 Fallimur, an duræ filum abrupte sorores?
 Debit hoc vestris non licuisse colis.
 Quale decus manibus miserè rapuistis auaris
 Sortitæ nimium regna superba Deæ?

Parcite

Parcite præstanti turbæ, cui publica frustra
Poscunt æternos vota precesq; dies.
Parcite, (sed serum est illud monuisse.) Salutant
Te superi, in sanctos accipiuntq; choros.
P. Garway Regal.

I Te pia in lachrymas quæ dulcia stringitis arua
N umina Parnassi in montibus, ite pia.
O rbita quæq; habeat lachrymas: lugubria pulsum
B arbiton ad numeros carmina triste sonet.
I lle Britannorum celeberrima gloria gentis
T endit ad Elysium flebilis umbra nemus.
V tilis, & bello fortis, maturior annis,
M ctitur tumuli præh spacia arcta sui.

M agnum dolenti quis pudor aut modus.
A dsit decoro vertice Principem,
G rantana quem iunctim laborat
N ymphapio variare plectro?
I perge velox Pieridum cohors,
P lanctusq; facto per superum domos,
R emota terrarum fatigans
I ngemc vel Stygiæ paludi.
N ec saxa tristis non penetret fragor
C oncussa, montesq; & scopulos maris.
I nfanda quid cessat querela
P er medias penetrare gentes?
I psi ite in amnes, ite oculi mei,
S imulq; fiant corda fluens aqua:
H inc Principi iuuat litare
E gregij puero decoris.
N egant ocelli fundere perpetes
R ores? ocellos ipse alios mihi.
I mmane plorantes parabo,
C æruleo madidos liquore

I llum.

Illum multijuges fleant Camæna,
 Fleri simplice te parum est Camæna,
 Qui lux & decor vnus es Camænis.
 At Marti magis; O beate Princeps
 Quo tū turbine, mole qua ruebas,
 Vel cum fulminea manu coruscans
 Telum vix hominis onus rotabas,
 Vel cum Cyllarus alter incitarum
 Loro quadrupedem aureo regebas.
 O robur patriæ, O beate Princeps,
 Mastix gentis & hinc & hinc minacis,
 Sancti scipio non leuis Iacobi,
 Quantas nequitia patere portas
 Mors fecit tua, barbaræq; stragi,
 Cunctantiq; prius rebellioni?

Siquid in cælo tamen est fauoris,
 Audiat summi Soboles Tonantis
 Supplicis votum, neque cuncta fundo
 vertat ab imo.

Flos adhuc verna Caroli superstes,
 Flos nitens Carli soror est Elisa
 Alterum lucis iubar, & super sint
 Ambo precamur.

Gaudet excelsos tenuare numen,
 Gaudet & sortem fragilem tueri,
 Magnus in paruis, ita victor amplum
 Temperat orbem.

Hoc & elatas vice blandienti
 Frangit, & cura grauiore pressas
 Recreat mentes, pariliq; filo

Prorogat ævum.

Hostis & prædo sitiensq; nostri
 Sanguinis quid te Iesuita iactas?
 Plus manet læso, geminoq; nimbum

Sydere sperno.

Th. Goad schol. Regal.

Henricus

*Invidiam tanti funeris
Terra sic deprecatur.*

ME miseram! qualem tumulo miserranda recepi?
Quemve tego? aut quantæ conscia mortis agor?
Non ego; Brutiadæ flentes, sacra flumina iuro,
Flumina quæ vobis mœsta per ora fluunt.
Non ego nec tantum potui sperare cadaver,
Nec caput hoc tristes ausa rogare deos:
Sed fatis inuisa (metu ne tota perirem)
Exuias Domini cogor habere mei.
Nam, belli Martisq; sagax, dum prælia spirat
Fervidus, atq; animis extera regna capit:
Dum parat ut totum Terræ sibi subderet orbem;
Publica sceptrigerum vox mihi visa loqui est.
Elige, Terra parens, communibus elige fatis,
Subdita seu tu illi, siue erit ille tibi:
Pertimui & gremio venientem pronta recepi;
Parcite; ni facerem, Vi capienda fui.

Nunc ego diluvium memio quæ bella timebam,
Nititur in lachrimas dum popularis amor:
Magni animi heroum quàm non impunè timentur?
Arma in me vivus, mortuus urget aquas;

T. Goldfinch. T. C.

Henricus Princeps noster

illustrissimus.

Anagram:

Hic certa spes nostris erit
Et murus in periculis.
Diximus (heu quòd iam non fas sit dicere) nobis
Tu spes, Henrice, & murus ahenus eris.

L I

Spes

Spes prope conuulsa, & lapsa est fiducia muri,

Te, te sub leges morte trahente suas.

Carolus Henrico viuit moriente superstes,

Clarus io Carolus : spes redit inde noua:

Quæ ne depercat planè, exoramus vt ille

Aeratis peragat tempora fausta suæ.

Tempora longa tuæ producas (Carole) vitæ,

Carole, qui populi es Sol, nec non Cura Britanni.

Vsq; instar solis radios aspergere perges,

Vsq; vt te populi securus Cura tuatur.

Carolus.
Sol, Cura.

P. C. Regal.

Appagè ludibrium coeli: Nos ergo beasti,
Vt magis hinc crucies? hic fauor? ista fides?

Sphærarum harmonias, hymenæos esse futuros,

Spes erat: At, ipstis nenia sola sonat;

Lætitia tedas speramus esse futuras

Sidera: Funeræ (proh dolor) ecce faces.

Flet, ridentq; simul cælum, fert, atq; reposcit:

Esto: Cuius erant semina, messis erit.

Sed quid in autumnum nollet seruare futurum?

Messis in illius vere sat ampla fuit.

Aliter.

Omnibus hæc verè mors est communis, & vna:

Funus in hoc, ploret, funere quisq; suum.

En animas vbi amant, vbi sperant, non vbi spirant:

Quocum vixerunt corda, sepulta iacent.

Aliter.

Subiectum faciant carmina principem?

Conspirent, metuo, cum nece pessima:

Subiectum miserè quæ facit hunc suum.

Sed nobis cupiens tollere Principem,

Regem cum superis reddidit infcia.

Solameng;

Solamenq; suis, terror & hostibus,
Ad regnum redijt, Patre superstite.

Edmundus Stubbs. Trin. Coll.

MVsa, noster amor, concedite carmina, luctus
Pangite Pierides. Crudeli funere Daphnim
Deslere extinctum: mandat sibi talia Daphnis.
Montes vt pecudes decorant, vt flumina pisces,
Vtq; vuz vites teneras, vt gramina campos,
(Vos proceres testes, venerandeq; clere Camanis)
Tu decus omne tuis fueras, Tu vita, Britannis
Certa salus. Hei quod periit formosus Alexis!
Vidi alacres Scotos, felices vidimus Anglos,
Saltantes Satyros noui, Dryadasq; puellas:
Heu tamen ingemuere simul sub funere acerbo,
Et Musa, & Nymphæ, nosq; ipse reliquit Apollo.
Pergite Pierides, Periit quia pulcher Adonis.
Ah periit? Periëre simul sua gaudia ruri:
Ah scelus! Ah moritur spes Anglica! Sic tua nobis
(Daphni) simul tecum solatia rapta Britannis!
Spes manet. Alter erit Typhis, Gens aurea surget
Altera, & en redeunt Saturnia regna Britannis,
Est noua progenies: Deus hic, Deus esse videtur:
Nec sibi tam præsens alias est noscere numen
Ruricolis; Astræa redi, Te præside inibit
Phæbus, & incipiet patrijs virtutibus omnem
Rem gerere auspicio. Nec Phæbo gravior ullus
Mitia pacatis florens det iura Britannis.
Plaudite Pierides, viuut, viget alter Alexis.

Pollard. Pcm.b.

SI quondam Abiſah filium impij patris
Haud impium fato ocyore sublatum
A trata luxit tota gens Palaestina:

Quidni madenti lachrymâ genæ stillent,
 Lugubris & lessus sonet Bruti gnatis,
 Dum patris integerrimi piam prolem
 Henricum atroci victimam datum morti,
 Raptumq; primo vere cogitent, floris
 Vernantis instar liuidâ manu carpti?
 Heu! quale desiderium reliquisti
 Summâ Britannis spe suâ & fide cassis
 Henrice! de te quicquid alma natura,
 Fortuna quicquid blanda, sudor & quicquid
 Præstare anhelus quærit, ecce dum cuncti
 Spondent ouantes (heu citum nimis) fatum.
 Claudis supremum, nosq; perditos linquis.
 Te veritas cultusq; purior, Musæ
 Artesq; sperarunt satellitem fidum:
 Te fractus armis Belga, te ferox Dacus
 Gallusq; asylon destinârat immotum.
 Europa demum splendidum suum solem
 Agnôrat: at vix ortus, occidis: fallor,
 Cæleste tantum fulgidus solum illustras.

R. D. Coll. Pet.

Theophilus. Philocrates.

- Th.* QVò te Philocrates? vel quid tam pallidus ore
 Ingredere, & mœsto defixus lumina vultu.
 Vix oculos attollis humo, parmâq; relicta
 Incedens, guttis humectas grandibus ora?
 At memini, cum non quisquam te latior alter,
 Erectusq; furensq; animis, arma, arma vocares.
Ph. Sic fuit (ô dilecte Deo) sed tempore ab illo,
 Nescio quis deus hæc miseris iam gaudia nobis.
 Invidet, aut quæ sors crudelior omnia versans
 Lata inturbat subito, luctusq; rependit.
 Occidit ille etenim, iam (proh dolor) occidit ille

Heu

Heu nimium properâ, & crudeli morte peremptus,
Cuius grata nitens iuvenili in pectore virtus,
Contemptis iam pcene armis ipse altera nostris
Exitit: hic primum nobis responsa ferebat,
Quin agite, & leues clipeos, & lucida tela
Tergete, ut prius, ô iuvenes, thoracas ahenos
Aptate, & sonitus iam nunc audire tubarum
Discite, corporibusq; animisq; assuescere bello.
Iam iam tempus adest, iam classica læta sonabunt,
Atque altum bello mox ibit tessera signum.
Hæc nobis Henricus: & hinc, hinc illa priora
Gaudia nos habuere, hinc effera tota iuventus
Poscere equos alacris, fidoq; accingier ense.
At nunc, Henricum immaturo funere Parcæ
Dum rapiunt, mæsti versis incedimus armis,
Quod solum licet, implentes clamoribus auras,
Crudelesq; Deos, crudeliaq; astra vocantes.

- Th.* Ergone vera refers? verus mihi nuncius ergo
Affers? heu, quis te (Princeps auguste) Deorum
Eripuit nobis, & funere meritis acerbo?
Dic age, namq; mihi pectus spes credula fovit,
Illuxisse diem tandem, quo bellua Lernæ,
Multorum capitum monstrum, ingens ianitor Orci
Principe te caderet, tenebrosa in tartara missus.
Te duce, sperabam certè, nunc affore tempus,
(Hostibus expulsis Christi, totumq; per orbem
Divino cultu fuso) quum ferrea primum
Ponere duriciem inciperent, iam corda virorum,
Molliriq; Dei verbo, mollitaq; formam
Ducere, non hominum, sed quam Deus imprimat illis.
- Ph.* Sperabas, verum tenero dum in flore iuventæ
Lethali Henrico solvuntur frigore membra:
Fallimur, & messis vel in ipsa exaruit herbâ.

Io. Shotbolt, Regal.

Ἐπικίδιον διαλογικόν.

Anglia, Scotia, Religio.

Scot. **A**nglia, quid repetis suspiria pectore ab imo?
 Quid luges? largoq; humectas flumine vultum?
 Quid tibi pullata vestes? passiq; capilli?
 En domus antiquæ Palatinæ sceptrâ tenentem,
 En Fredericus adest; non vincla iugalia curæ?
 Cur non ceruicem roseam perfundis odore?
 Vestis & intexto passim spectabilis auro?
 Cur non hospitio indulges, magnisq; triûphis?

Ang. Ille, ille. *Sc.* Ah hæres? mediâq; in voce resistis?

Ang. Ille. *Sc.* Quid ille? animus pendet narrantis ab ore,

Ang. Concessit fati, tenuem mutatus in vmbra;

Scot. Quid toties illum geminas? quem fata tulerunt?

Ah vereor ne sit luctus communis vtriq;

Dic age dimidium vitæ, dic fida sorori:

Ang. Ille tuus, flos ille tuus quem grata dedisti,

Cuius in extremis nomen precrebuit Indis,

Et quem purpurei Romæ metuere tyranni;

Qui mihi, qui tibi, qui toti mirabilis orbi

Occubuit Princeps, in ventos vita recessit;

Hunc vidi, fleui, morientia lumina clausi:

Aulica turba gemunt, Academia, plebs dolet, omnes

In lachrymas gemitusq; ruunt, & carmine tristi

Acria subiiciunt valido fomenta dolori.

Scot. Me miseram, perij; perijtne mea inclyta proles?

Num perijt mea gemma nitens? mea sola voluptas?

Quæ mea vernali ramo mala canter Aëdon?

En patior grauiora, licet quàm posse dolere;

Heu tædet, tædet cœli convexa tueri.

Rel. Ah, mihi cuti vestris liceat miscere querelis;

Me, me, adsum quæ plangam, in me conuertite luctum,

Me magis exurunt quàm vos sub corde dolores.

A.S. Quid magis exurunt quàm nos? *Rel.* Quia charior ipse

Mater

Scot. Mater ego, genni. *Ang.* nutrix, alui. *Rel.* ast ego coniux,
Inque sinu iacui, gremio, miuiq; lacertis;

Meq; tori sociam voluit, me totus amavit;

Scot. Ast mihi spes. *A.* mihi sola salus. *R.* mihi lux fuit alma,
Lumine dispergens falsi radiante tenebras;

Ang. Quid lites? commune malum, iungamus amice,
Texamus circa tumultum redolentia fersa,
Neniam & alternis vicibus sub busta canamus.

Rsch. Howlettus. Soc. Coll. Syd.

Non comples numerum regnans, Henrice, nouenum:
Completus numeris omnibus, at moreris,
Gaudia quod numeri defunt optata noveni;
Innumeris lachrymis terra Britanna madet.

A. Sylvius.

Curtius infilijt foueam: cessauit & indè
Tunc Romana lues: En Curtius interit: idem?
Dignior (heu) multò: vates, non omine dicam,
(Sed timeo) precor vt rabes Brittannica cesset.
Curtius ille lubens, invitò Curtius iste
Absorptus terra est, invitis omnibus Anglis.

*Vsq; & usque illactentis
maerenter plorabundus.*

T. W.

Nvper vt invigilat stabulis nocturnus Iulus
Pastorum de plebe puer, fortitus eandem
Fati bubo vices, ferà sub nocte querelam
Ingeminans, horrore mali præsaga futuri

Pectora

Pectora terrebat; tremere inuia protinus imi
 Fundamenta soli, & tenebris nigrescere cœlum,
 Aversos tenuere oculos ne tale viderent
 Astra nefas, Phœbumq; soror tum forte reuersum
 Amplexura gradum ætulit, luctuq; refugit.
 Interea emissio cursu, rictuq; minaci
 Corripit arua leo; sua fœmina pone secuta est.
 Viderat assuetos olim exaudire vèhementis
 Frœna manumq; pati: nympha Angla elegerat illos,
 Oceani decus Angla, rotis axiq; regendo.
 Illa iugis innixa, velut Berecynthia mater
 Turrigerâ incessit erlnem redimita coronâ,
 Albentes induta sinus; quos limbus obibat
 Vndosi in morem pelagi, sic fluctuat altè,
 Sic ora intextis incanduit vltima gemmis.
 Induit illa etiam diadema leonibus aureum,
 Deinde peregrino sertum de flore, quod aptè
 Intertexta rosæ discriminat alba rubenti.
 At nunc immemores decoris, ludibria factos
 Fortunæ aspiceres, desiderioq; querentes
 Lactantis catuli, cui cuspide raptor acutâ
 Transadigit costas, atq; intima viscera rupit.
 Ergo vbi nequicquam vestigia pressa legentes
 Rimantur fugientis iter, fugitibus auras
 Implere, ingratos gemituq; incessere cœlos.
 Audijt Angla procul, stratis vt fessa iacebat:
 Multa super teneram reputans tum forte lænam
 Spem sobolis, generisq; decus: dum sustinet ægrè
 Mittere dilecto promissum munus Alexi.
 Graturuq; , suoq; timet simul anxia voto.
 Sicut erat nudata pedes, vestemq; recinctam
 Forte trahens humero mediam prorumpit in aulam.
 Iam procul infixam lacero in pulmone sagittam
 Vidit, & obstupuit, collapsaq; corpore toto est.
 Postquam animus redijt, lucemq; aurasq; recepit
 Nixa genu, tollensq; manus ad sydera, satur:

Et

Et cadit in superos tantum scelus? his ego, demens
 Vota precesq; tuli, coluiq; impensis aras
 Ut te certa salus, ut tempora longa manerent
 Ergo ego vanæ iugis iam nunc assuesco paternis
 Plaudentiq; manu blandica, leuante dactylis
 Ibis in imperium genitoris & optima quancumque
 Antibis documenta tui? crudelia fata
 Hoc modò si merui quid recto orbata? minori
 Invidia vobis exosam animam ipsa dedissem.
 Non illi feritas rabiesque domestica, quali
 Gerulâ de stirpe tument Lybicaq; leones,
 Sed mite ingenium, tetricaq; immobilis ira
 Almaq; maiestas; heu quò me fata referuant
 Deinde malo? Albanæ iam rusticus incola Fannius
 Cladibus insultans illudet. Adeste sorores
 Naiades, Anglesie, Calydonia, Cambria, Ierna,
 Orcades, & lachrymas germanæ impendite vestre.
 Delicias mala fata meas, mea gaudia (fensi)
 Inuidere mihi non hos mihi credita in annos,
 Non ego frænatis inuicta leonibus vltra
 Celsa ferar, Cytharam nec dum prætentat Ierna
 In numerum mecum saltabitis: impia postquam
 Parca meum rapuit properatâ morte leonem.
 Cui regale parat plumis variantibus aurum
 Cambria? cui conchas, lapidesq; ad littoris oram
 Naiades & varios per prata recentia flores?
 Vltima vox crebris singultibus interrupta
 Intellecta parum est. Mœste planxere sorores
 Naiades & lachrymis fontes auxere coortis.
 Aerij montes & depressæ conualles
 Fluminaq; excipiunt gemitu, gemituq; remisso
 Planctibus assonnere madentes flensibus aura.
 Plura quidem Nymphae perfecerunt, ita locuta est
 Pastores quo more solent, quò possit inire
 Qui fastiditas dudum abiurauerat artes.

Aeternum deslenda beati principis vmbra
 Fas mihi sit tumulto soluerē iusta tuo,
 Non lachrymas, riguerē oculi: non verba: sed imē
 (Si quid id est) testem mentis habeo manum,
 Spem patris & patrie simul extulit Anglia, possibiles
 Quae fieri credit posse, futura timer.

SA. SARD. Regal.

Ἐπίλογος. Ομηρικὸς.

Ἄνερ ἀπ' αἰῶνος νῆος ὄλετο, καὶ δὲ τι λέξω;
 Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποις, μὲντοι χροῖα κενέδον αἶσι,
 Ἀλλ' ἦτοι θάνατον μὲν ὁμῶϊον ἔστι θεῶν τε,
 Καὶ φίλοι ἀνδρὶ δύναται ἀλακύνειν ὑπὸ τοῦ κεῖν δὴ
 Μοῖρ' ὅλοσ' καθ' ἑλπίδα ταμνίαν θανάτου.
 Οὐδὲ γὰρ ἔστι βίη Ἡρακλῆος φύγει κῆρα,
 Ὅσπερ φίλτατος ἔσκη δὴ προκίονι ἱερατοῦ.
 Νῦν δ' ἔμπης γὰρ κῆρες ἐρεσάσιν θανάτοιο
 Μυρίαί, αἷς ἐκ δα' φυγῆν Βροτῶν, ἔδ' ὠκυζέας.
 Ἄνδρες, μηκέτι ταῦτα λεγοίμεθα, κενέδμενοι περ
 Αὐτὰρ ἔπην δὴ τὸν γε λίπεν ψυχὴ τε καὶ αἶμα,
 Πέμψτε μιν θάνατον τε φίλον, καὶ νόστον ὕπνον.
 Κεῖνον γὰρ ἐκ ἐτι νότος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἦδ' οὐ
 Φράσεται θάνατον θάνατον, καὶ κῆρα μέλαιναν,
 Καὶ πρὸ νόστον ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔσται.

I. I. ἐκ τῶν συνειρημένων βασιλέων.

Si vbi stat media in sylvis Dodonia quercus,
 Funduntur circum Fauni Dryadesq; puellae,
 Ad numerum cuncti iustum vestigia ducunt
 Sacraque; saltantes ramis laetæ arbor opacat,
 Descendens venti rabiem, coeliq; ruinam;

Sic

Sic sub Rege suo secuta Britannia iussu,
 Lata sub hac choreas exercebat arbore fessas,
 Iamq; haud illa breues risus inceperat, omnes
 Exuta in longum curas, exuta timores,
 Quippe suum Regem numerosa prole beatum
 Vidit, nec sese minus ista prole beatam,
 Exultat pendere vna tot ab arbore poma,
 Poma quibus longè sylvarum Iunonis Avernæ
 Cedunt, suntq; minus charo speciosa metallo,
 Lætitia at frustra spes anhoat Anglia longas,
 Ecce sua excussum nuper iacet arbore pomum,
 Rarefcunt folia & quercus contractior umbra est.
 Et nunc ipsa tuis faciare Britannia damnis,
 Sint nunc expleti fletus, ægrumq; dolorem,
 Libertate doma, penitus te re insula fletu
 Mergere tuo, & riui voluantur in æquora salsi,
 Oceanoq; tuo superari te sine, sic ut
 Deucalionæos metuant hæc sæcula fluctus,
 Impendat primum, quos debet Curia fletus;
 Vsq; fletat nuper domino famulata iuventus,
 Subveniatq; humeris, nutantiq; ocyus adsit,
 Collapsosq; artus festinans tollere cerret:
 Cum verò fugientem animam via nulla moratur,
 Languescitq; magis, cœu flos succisus aratro;
 Et nunc (ah) pulchros Henricus voluitur artus,
 Famine cessat quid cælum rumpere planctu?
 Attonita ut volucris tanto clamore, volatu
 Deficiente cadat, pennas oblita mouere.
 Quo regni, teneri quo spes evanuit æni?
 Et quæ suggessit maiestas, Regia dicta
 Quo nunc cesserunt? simul expirantur in auras
 Omnia cum vita? nulla nec parte superstes
 Henricus? lachrymas & quis colliget obortas?
 Præcipue Parthi suspiria ducite mecum
 Plangite nunc equitem, qui funera fletis equorum,
 Vidi ego, pondus equus cum plusquam nobile gessit,

Dardanius tergo sonipes, vel celsior illo
 Qui quondam gremio suos complexus Achivos;
 Sub cœlo hic sonipes melius durasset Atlante,
 Sessor eras Henrice, vnum te terga decebant
 Scintillantem auro: prætendit dextera quercum,
 Accinctus gladio es, quanto mucrone minatur
 Noctibus hibernis & sydera terret Orion:
 Iamq; habilis steteras; rauco tuba sydera cantu
 Rumpit, & à meīs stantes iuvitat utrosq;
 Iamq; ruunt bini, spacijs æqualibus ædii
 Adventant, mediumq; vident decrefcere campum:
 Virq; viro obnixus non vanos destinat ictus.
 Frangitur adversâ collisa in casside cuspis:
 Clamat Amyclæa spectator matre creatum,
 Atq; hæsisset equo non Castor fortius ipse,
 Sic Martem obtento iurat concurrere telo:
 Dignaq; victori decoravit Adorea frontem,
 Heu nobis soboles, ubi nunc certissima Martis?
 Promissumq; decus, multa & victoria palma
 Interea nunquid tam sæuo tempore latum?
 Num tarda exequias Academia solvere iustas,
 Quas fati sibi certus Olor iam cantat in vndis?
 At non ulterius canimus, mea carmina in ipso
 Ore natant lachrymis & fadant verba lituræ.

Rand. Gilpin. Coll. Regal.

ITe procul pompæ: procul, ô procul ite triumphis:
 Ite procul nostris laurea fecta comis.
 Ite procul lapsum qui cælo ducitis annum,
 Bacche, Ceres: nostris finibus ite procul.
 Ite procul tardæ, vos non moror, ite Càmæna,
 Quas decuit rigidas flectere voce Deas.
 Perpetuò servet Tithoni Aurora cubile.
 Perpetuò Phœbum Tethyos unda tegat.

Dediscat

Dediscat varias sibi sumere Luta figuras:
Dediscat lumen iam reparare suum.
Iam trahere ignoret sessus sua plaustra Bootes.
Iam sese vetitis vrsa recondat aquis.
Vestiat æternâ nigras caligine terras
Regina infernæ non tenebrôsâ domus.
Eripe Phæbe tuum terris modò lumen, vt olim,
Cum Phaëton Padi gurgite merfus erat.
Bellice Mars clames, vt Stentora vincere possis,
Vt cum Tydidæ cuspide læsus cras.
Dijq; Deaq; omnes queis sunt mortalia curæ,
Plangite funestis pectora vestra modis.
Atq; mihi demum medium mare lumina fiant:
Vt possim eximij funera flecte viri.
Henricum rapuit, quæ nulli parcere nouit:
Abstulit atra dies, quem dedit alba dies.
Occubuit flore ætatis spes altera regni,
Ingenio iuuenum clarus, & arte senum.
Cui modò iure fuit fas extera quærere regna,
Hunc tenet in modico iam brevis vrna loco,
Mors avidas violenta manus iniecit in illum,
Qui fuit in nostro stella serena polo.
Crudeles nimium Parcæ! crudelia Fata!
Crudeli nimium stamina rupta manu!
Sed nihil est sæuas quod possit flectere Parcas:
Quod mortis possit flectere iura, nihil.
Ergo agite ô Charites: adsis Iovis inclita proles:
Adsis Pierij ter trias alma chori.
Lugubrem tumulum ferali cingite versu:
Et pariter niueis condecorate rosis.
Hoc tantum, hoc certum cape magna Britannia; dempto
Hoc tibi, dimidium vix superesse tui.

Tho. Baker. Coll. Regal.

A Nnulus in dextrâ gemmarum triade clarus
Quale decus manibus præbuit Anna tuis?

M 3

Quem

Quem dum miramur duplicatum emittere lumen:

Excussit digito fors violenta tuo.

Et casu (ò qualem casus tulit ille ruinam)

Optima genumarum de tribus vna perit.

Istius damni cum pars tua maxima: tota

(Pace tuâ) quanta est, nostra doloris erit.

Æternum ut spirent vultus, tibi sudat Apelles,

Praxiteles, ut sis marmore perspicuus.

Nobilis Eurycion cælator, ut aureus esto,

Et tua sit magnos inter Imago Deos.

De tumulo tantum si cûra, remitte: perennis

(Si placet,) humani pectoris hospes eris.

Th. Fitzrandolfe. Coll. Trin.

Διάλογος.

Hæres regna bonus

Iam meliora tenet.

Patria. **H**eu periit regni spes, ò spes vnica nostri:
Quid querar? O nimium mors inimica mihi I

Æ mula cur tantas surgentis principis aufers

Spes? patriâ heu hæres exulat ipse su

A.

Princeps. *R*egna ego contemptis demigro ad cœlica terris:

Tu verò luctum, patria, pone tuu

M.

E t noli in nostrum lachrymas dimittere casum:

Esse hominem prohibet mors, facit esse deu

M.

S cepit ego nunc alio potior, scilicior hæres:

Patria, parce meâ, parce dolere nec

E.

R estaurare meos si vellet Iuppiter annos,

Ac iterum tecum me daret esse simu

L,

E sse simul nollem, superiq; forem incola cœli:

Hic mihi parta quies, gloria parta mihi

I;

G audiaq; haud vllis vnquam tollenda periclis;

(Inquam) non vllò gaudia mixta mal

O.

N ec nunc in nostrum est Papæ diadema potestas:

Sydera non Papæ tangere posse dau

R.

Adde

A dde quod & gelido maiores corpora plumbo;
Correpti laua morte, dedere su A.
B is iam quatuor Henticos mors abstulit ante :
Nunc illo nonus nomine morte perit T.
O igitur tantas, mea patria, siste querelas:
Pelle mea guttas, patria pelle prec E :
Patria. N on ego te princeps, quo non felicior alter,
Esse fleo miserum : me miseram esse tame N.
V alde ploro, meas tua nec spes abstulit omnes :
Me miseram ! o nulla spes recidua prec E.
Princeps. S pes tua ne nostro pereat dimersa sepulchro :
Spes etenim in tenero, cum patre, fratre mane T.

Coxall.

In diem Veneris, obitus diem.

CRedam? adeone tuus iam tandem sordet Adonis?
Num Mars vilescit senio? num deficit Hermes?
Vt dijs neglectis placeat tibi nostra iuventus,
Eia agè, quin dicas; prae Principe sordet Adonis;
Si formam specto; doctrinam? deficit Hermes;
Robur? vilescit vel Mars; quid ni hosce negarem?
Omnes disiunctim? nunc his fruor omnibus vnà.
Oravi, placuitq; Iovi, tum fata vocabat,
Henricumq; Iovis iussu iam fata tulere.
Sed dea es; ille dea dignus: mortalis et ille;
Immortalis erit: sed regni spes; nihil istud,
Iam fruitur regno: sed nobis parce; pepercit;
En Carolum: sed terreat hostes; terruit hostes;
Vel nomen: terrere nihil, sed vincat; habebit;
Nullos quos vincat, nam primo solis ab ortu,
Hesperium ad lectum, passim tremere, futura

Beila

Bella expectantes, quasi iam nunc sint fugituri :
 Nil movet ? incassum ne precor ? mordebit Iambus
 Téq ; diemq ; tuum, nec molli denté ; sed arto,
 (Quam pictor pulchré) Venerem carboné notabit.

In mensem Novembris.

CVr iste mensis, præ reliquis, scater
 Plus quam nefandis proditiōibus ?
 Cur morte Principum ? malis hic
 Fructibus vberior ne mensis ?

September, atque hunc qui sequitur, suum
 Vt iusq ; , munusq ; , hoc sibi vendicant,
 Regni vt cadant fructus in istis ;
 Hoc sibi, regna cadant, November.

Gulielmus Warre Coll. Triu.

REgiaprogenies, æui prudentia nostri,
 Atque Calydonij gloria magna soli,
 Deterior non Marte, minor non Pallade vultu,
 Pieridum columen, præsidiumq ; fori.
 Hoc decus æthereum, terrarum gloria quondam,
 En cecidit: Nostri gloria gentis abest.
 Quid dixi ? cecidit ? Quæ me dementia cepit ?
 Non cecidit, summi scandit ad astra poli,
 Victurus cælo : (Rex ô stellantis olympi)
 Hunc obiisse dicam credimus, ante diem ?
 Non cadit ante diem qui magni tecta Tonantis
 Scandit, Regalem cœlicolumq ; domum.
 Cæsar abest : sic iussit ineluctabile fatum,
 Antiquo maior Cæsare, Cæsar abest.
 Cæsar abest, defunctus abest, sed vivit Olympo,
 Et puer Idæus necare pascit eum.

Semi-

Semideusq; sedet Musarum nobilis antro;
Bellerophontæi quæ fuit humor equi.
Sydereoq; humiles terras permutat Olympo;
Fœlix Aethereus dum rotat astra polus.

Franciscus White, T. C.

Quid iam vobiscum mihi Musa, nouemq; sorores?
Fleus nostra est vestris mens inimica iocis.
Principis in mortem pangentur carmina nobis?
Quis non hoc damnat carmen, & odit opus?
Odit opus, quod fata refert tua (Maxime Princeps)
Et canit ante tuum te cecidisse diem.
Te, cui nulla parem vix vnquam protulit ætas,
Quemq; in perpetuum terra Britannia luet.
Fœlices, qui te talem genuere, parentes,
Oh, te quæ talem, terra beata, tulit.
Oh infœlices, qui te amisere parentes,
Infœlix, quæ te tam citò terra caret.
Singula quid memorem dignissima principe, corpus
Robustum, pectus forte, sciensq; caput?
Quid quòd eras clarus pietate, (haud vltima laus est)
Quidue iuuentutem, Spemq; Decusq; canam?
Illicet ingrato seruasti hæc omnia nautæ
Lætheam celeri qui rate verrit aquam.
Nunc lachrymæ. Et lachrymans verba imperfecta relinquo,
Et Musa heu nimio muta dolore silet.

Cheyne Roe. Coll. Trin. Socius.

POpulea amissos fetus gemibunda sub vmbra
Luget avis nido implumes quos traxit arator:
(Ni maiora nefas componere) Regia proles
Henricus (firmata virum nec fecerat ætas)

N I

Heu

Heu iam postremum carpit (proh Numina) somnum:
 Anglia mater amans pro te miserabile carmen
 Integrat, & mœstis latè loca questibus implet.
 Quando habilis membris esset vigor, ecce sub umbras
 Vita suum indignata fugit properantius eum.
 Flos iuvenum interijt, patris spes, gloria regni.
 Iamq; inter iuvenum supereminuisse cohortes
 Qui didicit, cur nunc superest illi illa iuventus?
 Aequum sibi quem passim longæva senectus
 Optavit; cur nunc superest illi illa senectus?
 Ornatum non mansuris virtutibus illum.
 Vix ostentarat læto fortuna parenti,
 Quin simul abriperet, moritura ita nascitur herba.

Postquam mors animam, nexosq; resolverat artus
 Inde novum fecit Protefilaus iter:
 Ergo redi quondam nostri spes inclyta regni,
 Qui fato nimium Protefilaus eras.
 Quidue animos superi frustrà lussitis ouantes?
 Faustos, qui nequeunt esse, fuisse piget.

Henrici in tumulo tegor haud ingloria virtus;
 Sunt simul in tumulo, quæ periere simul:
 Non vna Henricum tellus habet, appage virtus
 Non villo in tumulo clauditur, ossa queunt.

Eduardus Palmer. Col. Trin.

*In nova fert animus; nam quisque poemata scripsit:
 Si nona conveniant luctibus; hæc, nova sunt.*

Disputatio Philosophica.

Quæstio 1. *An cœlum patitur:*

Resp. Opp. Mod.

Resp. Cœlum non patitur. Op. Perfectum redditur: ergo.

Resp. Perficitur? Op. Quidni? Res. Quid perficit? Op. Inferiora.

Resp.

Resp. Inferiora nego. *Op.* Iungunt ad sydera sydus :
Ergo : *Resp.* Non iungunt ; poterant iunxisse videri,
Concedo : sed quem memoras super astra locatur.
Mod. Rem tangis : Superos inter, super astra ; locatur.

Quæstio 2. *An Terra sit elementum humidissimum.*
Resp. Opp, Mod.

Resp. Humida, quis ? *Op.* Quis non ? quin dixerit humida terra :
Resp. Qui fit ? *Op.* Qui non fit ? nil non lachrymabile cernis,
Nulquam non gemitus : nulquam non flentis ocellos :
Ergo : *Re.* Non sequitur. *Mod.* Sequitur : magis humida non fit,
Quo magis est lachrymis madefacta , rigata ? nec vnquam
Flebilis est, aut mœsta magis : flens, flere coacta.

Law. Howlet Coll. Eman.

Q Vestibus & lachrymis tibi dum litet Anglia, Princeps,
Lumina pressit, adhuc qui tenet ora, stupor
Quod potui , officio manus est accincta, sed vdas
Lumina iam delent inuidiosa notas.
Fallor ? an officij potius fuit æmulus ardor,
Non decuit scribi carmina, sed lachrymas.
Sic extincta , flagrat pyra quâ tua , non dabit olim
In cineres patriam numinis ira tuam.

Hen. Ays Coll. Regal.

A Ngliis monstri aliquid portendit quinta Novembris :
Sed scelus indicio proditur antè suo.
Dumq; die hac Britonum celebrantur festa quotannis
Læta, nec in toto letior orbe dies :
Comparat insidias securis sexta Nouembris
Telaq; mortiferâ lurida tabe gerit.
Excidium genti minitata est quinta Novembris ;
Principi at exitio sexta Nouembris erat.

N 2

Dum

Dum patriam morti ereptam pia thura caneabant ;
 Ecce patrem patriæ mors nec opina rapit.
 Quilibet inde sibi communi clade timebat :
 Gens se at in hoc vno tota perire putat.
 Ergo erit illa dies tristissima iure quotannis,
 Vertet & in cineres gaudia tanta novos.

G. I. Coll. Reg.

Phyllidas, Hypsiphyllas, non ludo ; pectore in imo
 Luctus & ingentes posuere cubilia curæ.
 Ad Generum Cereris descendens noster Iulus
 (Quo Pius Aeneas (Rex) & (Regina) Creusa
 Publica Res, certam & Britannia tota salutem
 Spemq; suam posuere) obiit. Plebs ; Curia tota
 Heliadum similis, similis tibi Lesbia, cuius
 Immodicus nitidos turbauit fletus ocellos.

R. Danford Coll. Syd.

Ergo erat in faris ut iam tibi (maxime Princeps)
 Injiceret sævas mors truculenta manus ?
 Sic, sic in tenues ibis miserabilis auras ?
 Nec poteris nigri vincere fata rogi ?
 Sic longis teneræ sulcis resécantur aristæ,
 Sic nido implumes diripiuntur aues.
 Talis, dum iuuenis, Graiorum turris Achilles,
 Talis, dum iuuenis, Martius Hector erat.
 O dura, ô rigida sæva inclementia Mortis !
 Hunc cinea sub leges cogis acerba tuas ?
 Quot degunt miseram sub acerbo vulnere vitam,
 Quorum oculos flentes claudere sæva negas ?
 Hunc tamen in teneræ rapuisti flore iuventæ,
 Egregiam patriæ spem, columnenq; suæ.

At

At quamvis diræ, quæ evertunt omnia, Paræ
(Nec fas est homini vincere posse Deas)
Tam citò ruperunt properatæ flamina vitæ,
Non rapiet nomen nigra favilla tuum.
Quantum mors raptæ detraxerit invida vitæ
Adjiciet laudi posthuma fama tuæ.
Fortunate lapis, tumuloq; beatior omni,
Qui tegis in terris quicquid honoris erat.
Fœlices animæ, quibus is comes ipse per umbras,
Et datur Elisium sic habitare nemus.

Is dies nobis miseris, precamur,
Tristior semper videatur, in quo
Principis tanti in tenues abibat
Spiritus auras.
Audijt surgens pariter cadensq;
Sol tuas laudes, meritosq; honores,
Vrbis ô nostræ columen, tuæq;
Gloria gentis.
Tu iaces alto tumultatus antro,
Vivit in nullo reticenda sæclo
Fama, quæ magnum sub utroq; Phæbo
Occupat orbem.

Sic ergo Princeps optime Principum
Henrice, sic nos deseris? Ah pudor!
Sic mors triumphabit scelestas
Core cruenta acuens sagittas?
Sed mortis omnes surripit invida
Vis, hæc honores detrahet, & pari
Ignobili cum plebe fato
Purpureos rapiet tyrannos.

Hen. Molle.

CInge sepulchrali frontem mea musa cupresso,
 Et mecum querulos squallida funde modos.
 Occidit, occidit, heu nostri spes incluta regni,
 Etatis teneræ flosq; decusq; suæ.
 Quàm Libitina potens! quàm ignaræ parcere Parcæ!
 Mors quanta est teli vis feritalq; tui!
 Nil te ætas mouit: nil doctæ gratia linguæ,
 Et nil sæuitiam nomina tanta tuam.
 Heu Parcæ valere minus vos flectere dotes
 Tantæ animi, quæ vel barbara corda mouent!
 Hunc lachrymant cernit quos prima aurora Sabæj,
 Et quos sol cernit quum iuga demit equis.
 Non mortem Cyparisse tuam sic fleuit Apollo,
 Non luxit casus sic Hyacinthe tuos.
 Sed frustra Phœbus sacras exercuit artes,
 Sanantur nulla vulnera mortis ope.
 Heu quodd Apollineis non sit reuocabilis herbis
 Qui nobis luctus publica causa iacet!
 Afflicti lugent inopesq; levamen, amicum
 Pierides, iustum Curia, templâ pium.
 Ergo quàm meritò defles ecclesia natam?
 Quàm meritò casus Angliâ rota tuos?
 Quàm decet vt lachrymis igitur testemur amores?
 Quamq; decent inadidæ funera tanta genæ?
 Qualis erat placidos tegeret dum spiritus artus?
 Quàm forte huic pectus? quàm iuvenile decus?
 Seu libuit validis hastam vibrare lacertis,
 Seu voluit celere flectere fortis equum.
 Quem sese ore ferens? in quo certauit amicè
 Maiestas & amor, dignus vterq; Ioue.
 Artes spectentur, doctosq; in pectore dotes,
 Huic dat Mercurius, dat quoq; Apollo locum.
 Ingenium huic quantum? quanta & prudentia? quanta
 Vis animi in rebus, consiliumq; fuit?

Sed

Sed nobis iam pridem invidit regia cœli
Dignum cœlestes hunc celebrare Choros.
Et nunc æthereas huius mens incohit arces,
Et lætè Elysios læta pererrat agros.
Vivuit, & æternum vivet si quid mea possunt
Carmina, & ex aliqua parte superstes erit.

Leonard Bosville Regal.

Q Vis tua, quis repetens tristissima funera, Princeps,
Non largo madidas irriget imbre genas?
Cui pietas inerat vel adhuc crescentibus annis,
Annosi quantum pauci habuere senes.
Cuius in erecta vixit prudentia mente,
Et quæ virtutes pectora clara decent.
Quid (nisi quod primum concedunt optima fati,
Dum numeros implent pessima quæq; suos)
O quid, cœlestes, potuit committere tantum,
Ut caderet Stygio tam citò præda Deo?
Angli quid potuere, (Anglæ spes altera gentis,)
Ne valida regeres sceptrâ paterna manu?
Vix bene desieras pueri sub nomine dici,
Et pavit cineres nigra favilla tuos,
Sic violas duro præcerptas pollice vidi,
Atq; immaturas sic cecidisse rosas.
Quàm nunc ægra tuas ardet mens dicere laudes,
Cui similis dempto nemo parente manet?
Serò Musa audit miserabile vulnus habentem,
Et fundo meritis verba minora tuis.

Ed. Barkham. Regal.

Q Visquis adhuc tenui, quam efflavi ego, velleris aurâ,
Aure bibe, alterius, quæ cinis, ore, cano.

NIL

Nil animæ doti, formæ nil fide, nec annis;
 His ego cū poteram vincere, victus eram.
 Nec laude, aut animo sublatus in astra, perenni
 Ducere confidas turbine fila coli.
 Quem modò, ceu Pyrrhum telis, sic laude popellus,
 Tanquam aquilam, summos vexit advsq; polos:
 Et modò qui superas penetraui pectore sedes;
 Terræ iam me imæ munera parua premunt.
 In quem mors, virtus, natura, & gloria, totas
 Certarunt vires promere quæq; suas.
 Ad fontem penetrare boni dedit inclyta virtus:
 Munere naturæ qui mihi frontis honos?
 Altera cor patris, matris dedit altera formam:
 Illa decus mentis, corporis illa decus.
 At, neq; dote animi, neq; vultus capta decore;
 Truncauit celeres mors inimica dies.
 Ast æterna breuem compensat gloria vitam:
 Parsq; perit tantum, de tribus, vna mei.
 Cælum animam, famam spatiosus possidet orbis:
 Fit-q; trucis corpus victima sola necis.
 Cū tantillus homo, tantillo in tempore, gessi
 Omnia, Dij quæ omnes singula vix poterant.
 Cū Ioue (sic perhibent) Iuno moderatur Olympum:
 Eloquio Suada est; arte Minerua potens:
 Aonidæ neruos pellunt ad carmina, Martem
 Sæua iuvat sanâ bella mouere manu.
 At nato imperij ranta ad molimina, primas
 Arte mihi Pallas, Suada lepore dedit.
 Stringere qui ferrum Musas, Martemq; ferocem
 Imbellis docui tangere fila lyra.
 Sic manibus iunctis, & Mars & Musa triumphum
 Egissent, triplices si voluere Deæ.
 Capta-q; bis essent feralis mænia Romæ;
 Capta semel calamis, enseq; capta semel.
 Cū verò inuidit mihi laudem hanc Parca, Britanni
 Altera spes, hæc te (Carole) sama manet.

Ni pater vt Musis iam strauit, sternat & armis
Aufoniam (faxit quod Deus) antè pater.

Edw. Puresey. Regal.

Quòd si Musa sit ulla par dolori
Qui nos (heu miseros) premit, rogarem
Nostris auxilium vt ferat querelis :

Dum te, qui patriæ decusq; luxq;
Vno sole minor, satis dolemus,
Dùm te pro merito tuo velimus
Deplorare, tuas referre laudes,
Acrumnaq; simul referre nostras.
At quantum cupio, rogoq; Musas?
Quod nec ipse potest nepos Atlantis,
Quod nec ipse fatis potest Apollo.
Vt sit Musa vel vlla par dolori
Qui nos, heu, premit, opprimitq; tantus?
Nostris auxilium vt ferat querelis,
Dùm te, qui patriæ decusq; luxq;
Vno sole minor, satis dolemus:
Dum te pro merito tuo velimus
Deplorare, tuas referre laudes,
Acrumnaq; simul referre nostras?

Non vos hendecasyllabi otiosi
Nati ad tristitiam vel ad dolorem;
Vos apti salibus, facetijsq;,
Vos tempus sibi nuptiale poscit.
Quæ vos huc tulit (oro) causa tanta?
O causam nimis, ah nimis, dolendam,
Quæ cunctis animam suam Britannis
Rapis, totq; homines necas in vno.
(O nullam miserationem) adempto
Tanto Principe tam probo, & polito,

O !

Quænam

Quænam carmina nesciant dolorem?

Quas autem lachrymas, & ciulatus

Non latissima Musa iure fundat?

Theoph: Wodenotens. Coll. Regal.

PLaga vbi præcipuum quoduis, capitiq; propinquum
Abstulerit tibi vulnere membrum,

Omnes amissum lugent, trepidantq; future

Articuli mala signa ruina.

Integer at queris, quid tandem nube remota

Materiæ mea fabula portet?

Quod quæris mea te non me finit ira docere

Tam stupidum sine pectore truncum.

Gual. Waller, Coll. Regal.

Verses funebres sur la mort du

tresnoble & tres illustre Prince

HENRY.

Divin Pithagoras, en nombres si expert
Descouvrez cest Enigme a nous si couuert,

Lequel en nombres est si confusé,

Qua le respondre, il m'a fait musé.

Ce qui fut un, & non plus qu'un, est trois,

Et en trois places soy-mesme il colloquoit.

Sans doubte cestoit Henry, le Prince sage,

Lequel mourut au Printemps de son aage.

Et qui l'auroit, le ciel & la terre

Maintenant ont conclud une très longue guerre

Le ciel a son ame, & l'a colloqué

Entre les Anges, comme il a mérité:

Son corps la terre a en son sein remis,

Et

Et la garde, comme chose de grand pris :

Rien nous est laissé, que son nom,

Lequel, comme chose pretieuse, gardons.

Dens: Holles Col. Chr.

PROh dolor ! occubuit medijs *Henricus* in annis,
Henricus, nostri solq; de cutq; poli.
 Proh dolor ! ætherea vesci iam desijt aura
Princeps, Angliaci gloria sola soli.
 Quem meritò flent Templâ pium, quem Curia iustum,
 Quemq; scholæ doctum, ac Angliâ tota bonum.
 Heu clamant pietas, bonitas, sapientia, candor,
 Dulces delicias deperijsse suas.
 Demissor tacitus cur de tot millibus vnus,
 Tàm subitam fati senserit ille manum.
 Nempe bonos fati vis inclementior vrget,
 Et pereunt primis optima quæq; locis :
 Sic, sic segne diu lolium, tribuliq; virescunt,
 Sicq; diu infelix crescere lappa solet.
 Sed rosa, sed violæ, primos moriuntur ad Austros,
 Cera velut tepido mollis ab igne liquet.
 Ergone? siccin' abis cælo dignissime *Princeps*?
 O te ter *Princeps* maxime, siccin' abis?
 Proh scelus ! oblita est sese Panacæa salubrem ?
 Num Phæbi tantis ars stupet ipsa malis ?
 Nulla (*Henrice*) tibi profunt medicamina ? frustra est
 Et Phæbum medicas applicuisse manus ?
 Nos miseros ! frustra est : dolor hinc, hinc vndiq; luctus
 Irrigat hinc nostras guttaq; multa genas.
 Quisquis es, i pullas (sic res iubet) indue vestes.
 Non male conueniens luctibus ille color.
 Non omnis moritur *Pinceps* : hinc gaudia nobis,
 Irrigat hinc nostras guttaq; nulla genas,

Quisquis es, i pullas (sic res iubet) exue vestes,
 Non nisi conueniens luctibus ille color.
 Non omnis moritur Princeps: nil morte peremptum est,
 Ossa nisi, & tenuis, quæ regit ossa, cutis.
 Corpus humo tegitur, fit mens nouus incola cæli,
 In terris viuit gloria, viuit honos.

Ro. Clauering. Regal.

Q Vis negat? imperij Henricus certissimus heres:
 Sed matri restant oscula danda prius.
 Iamq; Henrice eadis, veræ das oscula matri,
 Oscula das Terræ; Debita sceptrâ cape:
 Debita sceptrâ cape, in cœlis tibi debita sceptrâ,
 Nunc Bruti nomen, nunc sapientis habe.
 Nos stulti, abreptum gremio te, Henrice, parentis.
 (Cum tamen in gremio te tua mater habet.)
 Flemus, & imperio excussus sceptroq; paterno,
 Cum tamen ad regnum, sceptraq; tendis iter:
 Sed pia stultitia est: pia quod sit, plangimus vsq;
 At quod stultitia est, plangere definimus.

G. Br. Coll. Reg.

E Sic quid hoc dicam, subitam sic crescere noctem,
 Et solito citius solis abire vices?
 Contraxisse etiam iam rursus tempora mundi
 Dicam (quod perhibent factum aliquando) Iouem?
 Surrexit nobis multo splendore refulgens
 Sol, ortu eximius, qualis Apollo Deus:
 Cuius per maria, ac terras sese extulit omnes
 Intignis fulgor, gloria, fama, decus.
 At simul exortus cecidit simul, atq; subibat,
 Inductis tenebris, non, fugiente die:

Nam

Nam mens cœlestis tantum decus invidet orbi,
Nec potuit talis unneris esse capax.
At non ille tamen splendorem amisit, Olympi
Delicium, hoc prohibent Dijs; Deaq; malum.
Qui modò deserit terris fulgere, Deorum.
In cœtum admissus, stella corusca nitet.

Iohannes Gooddin Coll. Trin.

ADsis Pieriæ cytharæ pulsator Apollo,
Tempora non cingat laurus, sed mæstra cupressus.
Fronde premat frontem, capiti subnixâ dolenti,
Pollice tange lyram; canta, sed stebile carmen.
Nulla triumphandi nunc est occasio nobis,
Funera sunt celebranda tibi, tua funera Phæbe,
Nam tuus ille fuit, qui nunc est nullus in orbe
Henricus princeps, orbatus numine vita;
Ergò age postremum munus persolve merenti,
Et terram spargens hyacinthis mollibus vdam,
Iam lachrymis vdam, comitem te accinge sepulchro:
Vosq; novem summo prognatæ patre sbrores,
Vos inquam musæ, (quarum, si fata tulissent,
Gratior extaret numerus, cum nomine iunctus
Henrici noni, regalia sceptrâ gerentis:)
Ite precor comites, cum funere principis ite:
Iam vos postremo, Mars, & Bellona, sequentes,
Et tu Bellator quisquis, cum milite multo,
Stricta super terram marentes tela trahatis,
Inclutus occubuit fato dux vester, & heros.
In cuius semper cordato pectore, virtus
Bellica regnavit, mentis præstantis origo.
Regali tandem stratum requiescat in vrna
Corpus, & æthereas repetat mens ignes sedes.

Roger. Cocke, Trin. Coll.

NUmquid in Aoniâ ludebas valle? madentem
 Dente Citoriaco aut aprabas (Phœbe) capillû?
 An Chelidis blandas tangebâs pollice cliordas?
 An cursu & cantu nimio, per frigida Tempe
 Lassus, ad vndarum captabas murmura somnum?
 Scilicet incassum donis ornauimus aras,
 Liba nihil, dedimus, nihil exorantia thura.
 Inunc & medicæ inventorem dicier artis
 Te iacta, herbarum & te solum Phœbe potentem.
 Abde oculos (ô mundi oculo), ac involue tenebris
 Angliadum gentem, lachrimis aptissima tantis
 Vestimenta: procul vos & procul ite camænæ,
 Vestrum mortis erat, vestrum emollire sororum
 Iura trium, ac crebris saltem exorâsse querelis.
 At, quas iam solas per tot suspiria fundam
 Ite piæ lachrimæ violenti fluminis instar:
 Adueniant luctus, Niobe quibus obruta mater
 Non abstergendas tulit in nova marmora guttas.
 Et tu sancte parens, qui præterlaberis ædes
 Heroum augustas, præcorum & culmina regum,
 (Sancte parens Thamefis) qui brachia porrigis vsq;
 Vallis ad Aoniæ latus, ô plangentibus adsis:
 Nonne vides totum in lachrimas luctumq; solutum
 Chamum, nunc annis tardum & grauitate senili?
 Aspice vt immensas vix iam capit alueus vndas,
 Cerne piâs lachrimas, quas iam morientis Iuli
 An dolor, ambiguum est, an amor diffuderit: vnâ
 Hunc mortis duræ casum plangamus, & omnis
 Parnassus resonet, repetent suspiria Nymphæ.
 Phosphorus exorians, mæstis en protinus Anglis
 Occidit; heu que te nobis violentior ira
 Numinis eripuit? sed lætis numina rebus
 Crescendi hunc posuere modû, summisq; negatum
 Stare diu: tantum genti huic crudele bonorum

Ostendit

Ostendit fatum, nunquam dedit, acrius inde
Vt doleat. Quà de spe decidit Anglia? Quanto
Papa metu? vt primum fama hæc allabitur oras
Hispanas, fatis quòd noster cessit Iulius,
Continuò exultant animis, genitalia festa
Instituunt, magnos agitant de more triumphos:
Anxia at ipsa tamen dudum pulcherrima Roma
Stabat acerba fremens, Tiberini ad fluminis undam;
Tristior & lachrimis oculos suffusa, potentem
Hispanum, vt dextrâ tremebundæ exporrigat, orat:
Eia age rumpe moras, inquit, succurre dolori
Matris: ab Angliadum populis terrâq; mariq;
Iam nunc ingreditur victor, circumsonat armis
Italiam, clypeos atque æra micantia cerno.
Sic illi, in cunis terror dux Punicus olim.
Terribilis Priamo sic nondum visus Achilles,
Sic olim Hectoreo tremefactus nomine Graius:
Vt stupefacta stetit tremebundo nomine Roma
Henrici: cuius simul ac iactantior urbes
Fama per Hispanas volitasset, obambulat artus
Frigus; & attoniti simul omnes, credite, quantus
In clypeum assurgat, quo turbine torqueat hastam
Exclamant pauidè: nec quisquam talia fando
Italix, Scythixæue, aut duri miles Iberi
Temperet à lachrimis: sic nostri nomen Iuli
Oceanum, atq; ipsas dudum penetrauerat Alpes:
O digno princeps patre, ô dignissime tanto
Henrici augusto titulo: quo nomine primum
Papicolæ Angliadum sæuas metuere sagittas.
Hæc quoq; magna tuæ præbent insignia laudi,
O princeps populi lumen columenq; Britanni,
Quòd genus à proavis ingens, clarumq; paternæ
Nomen erit virtutis: Et ipse acerrimus armis,
Cuius virtutum es, non tantum nominis, hæres.
O digno princeps patre, ô dignissime tanto
Henrici augusto titulo: nam tu quoq; Romæ,

Pontifi-

Pontificisq; truces neglexi fortiter iras,
 Quod nunc innumeras digna in præconia linguas
 Soluit, ut egregijs cœlo te laudibus æquent.
 Ego tui exiguum tellus obscura recondet,
 Cætera tam parvâ non compescuntur in urnâ,
 Pars sed in æthereas sedes natalia regna
 Cessit, pars famæ nivæ plaudentibus alis
 Ingenti vehitur ventura in sæcla triumpho.

Tho. Williamson. Regal.

Sol, inquit, brevis est, sed falsò Lillius, inquit
 De nostro rectè, nam brevis ille nimis.

T. C. Ioh.

Versibus haud flendum est credo, flendum sed ocellis.
 Versus crede duos, esse duos oculos.

R. M. Ioh.

Hectora forti animo, mira grauitate Catonem,
 Pellæum vera nobilitate ducem:
 Eloquio Hermetem, magnum virtute Solonem,
 Romanum pura religionem Numam:
 Nestora consilio, formosò corpore Adonim,
 Iudicio Fabios qui superavit auos:
 Rustia quem mirata fuit, quem Persis amavit,
 Nestria quem verita est, Belgia quem coluit:
 Indomitus cuius speravit robur Iberus,
 Cuius suspexit Bœtica terra manum:
 Cuius in exequias dant Cambria, Cestria threnos,
 Et cuius cineri Dania iusta facit:
 Vdis quem aspergunt Cornubia, Scotia guttis,
 Præreptum fato quem Anglia tota dolet:
 Scires quem Musæ plorant (signare viator?)
 Sit satis, in metri limine nomen habe.

Io. Lynch scholaris Iesuanum.

Ergone

ERgone te rapuit diræ inelcmentia mortis
 Bis duo post vitæ lustra peracta tuæ?
 Sic placuit lætam segetem decerpere in herba?
 Et viridi lauro præsecuisse comam?
 Sic semper gaudent perflare altissima venti?
 Impetit & tenues lenior aura casas?
 Principibusq; manus mortis tam certa nocendi?
 Nec præda huic, nisi sit nobilis, vlla placet?
 Invidia poterat multos rapuisse minore,
 Maiore haud poterat mille dedisse neci.
 Sed mors ipsa tuis stultis irascere captis,
 Hunc rapis, at mox hunc non rapuisse velis.
 Ille implere avidas poterat tibi sanguine fauces,
 Hostili poterat te satiare nece.
 Verum Henrice tibi crescentes auferat annos:
 Virtutis crescet posthuma fama tuæ.

Cuth. Pearson. Regal.

NEcdum adco explemur, iuvat intendisse dolorem,
 Et diræ causas increpuisse necis.
 Turpiter extremo philyra aut vacat alba libello,
 Aut queritur fletum Principis vmbra parum.

In esum vinarum qui Principi fatalis.

FEr myrtum, & tristes apijs innecte coronas,
 Lurida ter circum colla cupressus eat.
 Devotæ vites, feralisq; vna saporis,
 Fraus mihi diuerso vestra pianda saro est.

AT generosa dabas, nec amari pocula succi,
 Evie, cur adco gratia versa tua est?
 Lethæus, Lethæus eras. An forte seniles
 Vina iuvant animos, si magis ipsa senent?
 At iuvenis crudos invitans ore racemos,
 Imbuir invitos victima cruda rogos.

P I

Alind.

Alind.

Quid te, *sancte puer*, sœui iuvat esca coloris?
 En furit, & rabidi *sanguinis* instar habet.
 Sed memini, non es facies quem Martia terret,
Sanguine quinetiam sic perijsse iuvat.

At tibi vidtrici florescant marmora *lauro*,
 Sertaq; sint *patria* molliter apta *rosa*,
 Idalijs circum flores, & gloria siqua est,
 Siquis odorati veris, amœnet, honos.
 Tantum obscena procul tumulo se subtrahat arbor,
 Venit in exitium quæ malè blanda tuum.
 Illa det effœtos rugoso cortice botros,
 Explicet & latas, sed sine fruge, comas.
 Illa peregrino frustra se tollere trunco
 Quærat, & invisa semper oberret humo.
 Squalcat, & veteres Bacchus non curet amores,
 Ut cum Nyflæis tigribus hæsit onus.

Poscimur, & *supplex* operæ modò *turba*, minantur,
 Ac nisi cedamus, prælia præla movent:
 Cedimus, ut toto didantur consona mundo
 Carmina, quæ raptum rapta queruntur herum.

Sa. Collins. Regal.

Dat *Vitis* vitamq; adimit, necat *Vva*, sed Anna
 Prole parens vitam, *Vitis* & ipsa, dabit.

T. Sc.

SErò adpulistis aduenæ Britanniam:
 Nunc hospitalis ista non est Insula,
 Postquam Nouembris tristis illuxit dies,
 (Non ille quintus proditor sceleris sui,
 Abortientis cœscius monstri dies:
 Sed sextus iste perditor, plagiarius,
 Homicida, Magni Parricida Principis,
 Rei, speiq; destitutor publicæ.)

Quid

Quid enim? quid hic est exteris amabile,
Cui vela laxent creduli, & pontum secent?

Ope sine ditis Insula? periit modò

Thesaurus ille noster, in quo dirutum

Quicquid venusti vel capere corpus potest,

Animusve cupere, quicquid & in vnum queunt

Natura, vel fors, gratia, vel industria,

Præcoxve virtus congerere, victum iacet,

Et invidendo præda fit tumulo gravis.

Abite. Pauper, pauper hæc est insula.

Palatii-ne regij rutilum imbar?

Ostro nitentes & superbos purpurâ

Posuit amictus Aula, squalorem induit.

Totos Penates nube deformi obsidet

Luctificus horror, & sibi constans nigror.

Palatio sic exultat palatium.

Quid ipse sacrum Curia ac gentis caput?

Hanc orbitatem patriæ, ac patriæ Patri

Abominandam summa maiestas nequit

(Nec fas) apertis (Sacrosancta est) luctibus

Celebrare. Velo, lateat Atridæ dolor,

Sed maior attriore: secedit, flet.

Secedit? umbram non sibi, nobis creat,

(Eclipsis oculo lumen, haud Soli, rapit.)

Siletne? nobis orbitas hinc ingruit

Secunda: siquidem, pignore abrepto aureo,

Et pignus illud melleum linguæ abforet,

Quod eius ore fluere nectareo solet,

Quod literatos doceat, oblectet pios,

Theologicæq; turma miretur scholæ,

Quod nos in isto, seq; soletur malo.

Quid Anglicarum splendor & pompa urbium?

Funeſta, qualis esse captiuis solet

Cum dira patrias flamma populatur trabes,

Funeſta facies urbium: atqui ciuium

Feralis, atra, funerea, Acheruntica.

Quid apta Musis hospitia? faciunt suum

Gemellus Isis & gemellus Ifidos;

Et si quis alius conscius Musæ locus,

Reciprocata conglobant suspiria,

Facilemque cœlo deuocant Apollinem;

Facilem in decorum filios, carum simul;

Interpolare fata Phærontis sui,

Dum non minorem spe, sed audacem minus

Placatiore deflet abreptum Ioue.

Eia sodales, agite Musarum chorus,

Nymphæque; gremio quas fouet Chamus pater,

Liquite, perennes liquite in lachrymas; nimis

Nunquam potestis flere, quod nunquam satis.

Cadente vestris imbre tam denso genis,

Vt pinguis vndat Chamus, & plenus sui!

Properante vestra debitum carmen lyrâ,

Se luctus audit, pascit, ac placet sibi.

Sic vniuersum hoc Aula, Musæ, Ciuitas,

Regni potentis columen euersum gemunt.

Quis hæc potest videre? quis potest pati

Nisi efferatus, vel canis, vel Scioppius;

Scortiuæ leuæ perditus Babylonici?

Exinde quid non (nec dolor testes amat)

Littoribus istis abstinetis aduenæ?

Nisi complicari noctis horrendæ chao,

Nisi funerari publico luctu iuvar,

Aut id velitis; vos remittamus domum

Dolore rigidos, imbre lachrymarum graues;

Fletu euiatos, planctibusque luridos.

Abite: non est hospitalis Insula.

Tho. Goad Theolog. Bac.

Finis.

Magnus sibi ipsi vix facit *Finem* dolor.

